

VALOA KOHTI

“JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE”

Valoa Kohti on perustettu yhdyssiteeksi Amerikan suomalaisten teosofien välille, sekä tekemään teosofian levitystyötä kansalaistemme keskuudessa Amerikassa.

Valoa Kohti ilmestyy jokaisen kuukauden alussa, vähintään 32 sivuisena.

TILAUSHINNAT:

Amerikassa:

\$1.50 vuosikerta — \$0.75 puolivuosikertaa.

Suomessa:

\$1.75 vuosikerta — \$0.85 puolivuosikertaa.

Tilaukset, rahalähetykset sekä kaikki kirjeenvaihto on tehtävä osoitteella:

VALOA KOHTI,

110 West 82 Street,

New York, N. Y.

VALOAKOHTI

“JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE”

Jos silmämme ei olisi luotu vaan aistilliseen näkemiseen; jos se niinkutsuttu “toinen näkö” olisi hallittavanamme, niin se mikä meillä nyt on näkymätöntä tulisi ilmi. Me havaitsisimme ilman olevan elävää ainetta. Näkisimme ilmassa ympärillämme vilisevän lukemattomia olentoja. Keksisimme kaikkialla enkeleitä ja pahoja henkiä hääräämässä määrättyissä tehtävissään.

MARRASKUU—JOULUKUU 1919
NOVEMBER—DECEMBER 1919

VALOA KOHTI

Teosofinen Kuukausijulkaisu

Toimittaja Matti Simpanen.

No. 11

MARRASKUU—JOULUKUU

Vol. III

Kuolevan sotilaan näky.

Niin oudosti hiljeni ympärillään,
niin oudon yksin mä äkkiä jäin,
mun on kuin sävel soanut ois
ja äkkiä hukunut kauas pois. —
Mikä oli se sävel? Mikä katkas sen?
Sitä turhaan kysyn ja tutkailen.
Kuka olen ja missä? Ja vainajat
ketä ovat mun ympäri valkeat?
Ne ei vastaa. Tuike tähtien
vain valjuna lankee hangillen.

Minut täyttää armain uupumus
kuin lempeä uni ja unhoitus,
kuin pois joku kärsimys vihdoin ois,
joku taakka ijäksi pudonnut pois.
Mitä kärsin? — en muista. Näin onnellinen
kuin nyt ole koskaan ollut en.

Ah, aavistan: ma vaimaja lien,
lien perille tullut ja päähän tien!

Ei, eihän viel' ole päättynyt tie!
Mitä näänkään: se vain yhä eespäin vie,
se nousee, se suurtuu, se selkenee,
sen kirkkaus huimaa ja huikaisee,
sen yli tuhannet auringot käy,
sen määränpäättä ei tunnu, ei näy!

Joku vastahan rientää ja syieilee mua,
kuin kauan ja turhaan kaivattua.

Se itse Ikuinen Rakkaus lie,
sen suku on valo, tie aurinkotie.

Kuin hetkessä kaikki selviää,
Voin kaikki nähdä ja ymmärtää.

Nään jällehen lumisen, laajan maan,
min yli luo tähdet tuikettaan.

Nään jällehen kentät kuolleiden,
näen ystävän, näen vihollisen.

En iloita voi, en surrakkaan,
minut täyttää sanaton sääli vaan,

ah, edessä ihmisen kohtalon
ja kaiken alla auringon.

Mitä näen, mitä tunnen ja tiedän nyt,
mitä ennen koskaan en ymmärtänyt,

sen tahtoisin antaa kaikki pois,
jos niin elo ihmisen parempi ois.

Mä tahtoisin huutaa ylitse maan:
on ikuinen Sääli ja Rakkaus vaan,

muu kaikki alla auringon
ah, onnettomuutta ja tuskaa on!

Ma tahtoisin maan yli huudahtaa:
ei ole, ei ole kuolemaa!

Oi tähdet, tähdet te julistakaa:
ei ole kuolemaa!

Lauri Pohjanpää.

Toimittajalta.

“Joulu juhlista jaloin”, on vanha sanontatapa. On kuitenkin muutamia semmoisia vanhoja juttuja ja sanontatapoja, jotka pysyvät vanhuudestaan huolimatta aina nuorina ja yksi niistä on tuo yllä mainittu. Taas lähenee tuo jalo juhla jota tuhannet ja taas tuhannet ihmiset juhlivat. Miksi juhlitaan joulujuhlaa? Tahi toisin sanoen, miksi juhlitaan vuoden pimeimpänä aikana? Sillä jos kysymme suorastaan, miksi juhlitaan joulujuhlaa, niin silloin on kymmeniä kristityitä, jotka kuultuaan kysymyksen ovat valmiit vastaamaan — sitä vietetään siksi kun silloin syntyi maailman Vapahtaja. ja aivan kuin moni muu yksilökin viettää syntymäjuhliiaan niin tosi kristittykin haluaa silloin hiljentyä mielessään muistelemaan parituhatta vuotta sitten syntynyttä maailman Vapahtajaa. Niin sanovat kristityt, mutta jos kysymme miksi silloin, vuoden pimeimpänä aikana on juhlittu paljon ennen kuin kristinuskosta mitään tiedettiin, niin silloin saamme hakea ja kuunnella muitakin vastauksia joita on paljonkin.

Joulu-juhla on sydänyön juhla, sillä onhan silloin vuoden pimein aika ja samoin kuin vuorokauden pimein aika keskiyö niin vuoden pimein aika on siinä joulun korvilla. Yö taas on levon, hiljaisuuden ja unen aika kun päivä sensijaan toiminnan elämän ja liikunnan aika. Niin, yö on unen aika, unen tuon “syttä mustemman, mettä makeamman”, joka meidät niin monasti on virkistänyt. Uni, niin miten sen oma olemus lieneekään, sitä ei ole vielä kukaan lopullisesti selittänyt. Siitä tiedetään yhtä ja toista; sitä kunnioitetaan ja ylistetään eikä kuitenkaan voida sanoa mitä se on; tuo yksinkertainen ilmiö jonka jokainen osaa tehdä ilman opetusta. Jos ottaisimme hetken mieltiäksemme Joulu-juhlaa unijuhlana. Sillä uni on jotakin pyhää. On tieteellinen selviö, ettei nukkumatta voi minkäänlainen ihminen kestää pitkää aikaa, paljon pitemmän ajan voi-kestää syömättä, juomatta tai muita semmoisia toimituksia toimittamatta joita pidetään myöskin välttämättöminä. Syö-

mättä voi esimerkiksi olla helposti kymmenen vuorokautta mutta nukkumatta ei. Kun ihminen esim sairastaa jotakin tautia, niin se on aivan varma merkki siitä, että paraneminen on lähellä kun sairas vajoaa luonnolliseen uneen. Unen aikana tapahtuu siis jonkinlainen pelastus eli vapahdus ruumiillisen elämämme hyväksi. Mutta ei siinäkään vielä unen ansiot loppu että fyysillinen ruumiimme virkistyy. Oletteko panneet merkille miten uneen vajoaminen tapahtuu? Ruumiin ensiksikin täytyy olla aivan lepotilassa, kokonaan vapaana siitä jännityksestä, jossa se on tavallisen toiminnan aikana: silmien, jotka tavallisesti valveilla olon aikana ovat lakkaamattomassa liikkeessä huomatakseen kaikkia esineitä ja tapahtumia ympärillä olevasta maailmasta, pitää sulkeutua ja kääntyä katsomaan ylös päälakea kohti; ajatuksien, jotka levottomina kiihtyvät asiasta toiseen, täytyy rauhoittua kokonaan, tahi oikeastaan aivot toiminnan täytyy lakata, sillä kun ruumis saatetaan lepoasentoon ja silmät sulkeutuvat, siirtyy elämä päähän ja aivoihin. Nyt jos aivot toimintaa ei saa lakkaamaan, niinkuin toisinaan tapahtuu kun hermosto on kiihtynyt, niin uni ei tulekaan. Vasta silloin kuin nekin ovat lamassa ja fyysillisen ajattelun kannalta järkikin katoaa, silloin on uni mahdollinen. Ja vielä enemmän, silloin kuin fyysilliset lihakset ja hermosto ovat mitä täydellisemmin lamassa, sen virkistävämpää on uni. Tässäpä kohdassa onkin unen merkillisyys ja sen siunaava vaikutus. Se on aivan kuin kaikkeuden suuri, tutkimaton henki, joka valaa voimaana puolueettomasti niin hyvälle kuin pahollekin. Tässäpä kohdassa myös meidän teosofien opettama luonteemme kasvatuksen salaisuus ja salatieteellinen pohja onkin. Ajatuksemme keskitettynä niihin objekteihin joita parhaan valintakykymme mukaan olemme mieleiseksemme omaksuneet, muodostavat valinkaavan johon tuo avaruuden henkinen voima uni valautuu kyllästäen ne tekojemme pohjamotiiveiksi huomista varten. Täten löydämme siis oikeastaan itsestämme, omasta mystillisestä itsestämme; tuota sydän talven, pitemmän pimeyden ajan sydänyön juhlaa ja sen juhlimista ajattellessa; vapahtajan, jonka tavallisesti ajattelijaksi tunnustamme. Huomaamme, että tuo vapahdus käy, kuten uskontokin opettaa Jumalan Pojan, meissä asuvan ajattelijan kautta. Sillä jos unen virkistävää voimaa ajattelemme ja pidämme sitä kaikkeuden

hengen vertauskuvana, Jumalana, niin huomaamme että tuo tietoisuus joka meissä ajattelijana ilmenee, ei asustakaan aivoissa, vaan käyttää aivoja ainoastaan välikappaleenaan ja joka siitä päättäen ei kuulu ensinkään fyysillisiin vaan henkiisiin voimiin ja että sen täytyy poistua tuon koneensa äärestä silloin tällöin että se virkistettäisiin tulevan toiminnan varalle. Kun tähän lisäämme sen huomion, joka on yksi huomatuimpia luonnon ilmiöitä, nimittäin työn ja levon, päivän ja yön, unen ja valheen, sytymän ja kuoleman vaihtelun; syntymän ja kuoleman, jonka me teosofeina ulotamme yli fyysisen maailman rajojen; niin olemme löytäneet yhden tärkeimmistä ja salaperäisemmistä laeista. Ymmärrämme silloin miksi pitemmän yön aikana on aina juhlistettu ja miksi sitä on lunastajan ja vapahhtajan juhlanä myös miltei aina pidetty.

* * *

Vuoden päänä eli vuoden vaihteena pidetään joulun aikaa myöskin, silloin päätetään tilit ja alotetaan uudet, lisätään yksi vuosi vuosilukuun ja niin edelleen. Valoa Kohti lehden toimituksenkin olisi siis seurattava muiden mukana ja tarkastettava mitä on tullut tehdyksi sekä tehdä päätös tulevaa toimintakautta varten. Vaikkapa Valoa Kohti lehden vuosi oikeastaan päättyy maaliskuussa ja alkaa huhtikuussa, siis keväällä, eikä nyt sydäntalven aikana ja on siis oikeastaan pyrkinyt seuraamaan niinsanottua Astrologista Vuotta; joka kenties onkin oikeampi kun tämä joka nojautuu materialististen astronomien vajavaisiin laskelmiin. Vaikkapa siis niin onkin, niin tuntee nykyisen toimittaja ainakin kallistuvansa siinä suhteessa vahanäikäisuuteen sillä hän on alottanut työnsä toimittajana vuoden alusta, siis tammikuusta niinkuin suuri yleisökin.

No niin, kun nyt siis ensimmäisen vuoden työ on tämän numeron mukana loppuu suoritettu niin tekee mieli sanoa että se on ollut kun alottelevan työtä sillä alalla. Tuntuu hieman raskaalta ajatella kuinka vähän sitä yhdessä vuodessa oikeastaan aikaan saa vaikka on hyvää tahtoaakin ja halua. Eihän ole tullut saatua toimitettua lehteä niin monipuolisesti kuin ehkä moni lukija olisi sen toivonut olevan, ei ole tullut niin monilta tahoilta asijoita kirjoituksissa pohdittua kuin lehti nimestään

päättäen vaatisi; mutta kuitenkin innostus on ollut vilpitön henkisten arvojen puoleen ja ajatuskatkelmia on niistä asioista kaiken aikaa ollut, sehän se ensivuotisen työn parhain puoli saakin olla. Sillä niinhän sitä aina alussa ikäänkuin alkusyitä esille tuodaan, aivan niinkuin rakenusaineita paikalle vedetään, kaikenlaista rakennukseen kelpavaa tavaraa. Niinpä on tässäkin toimitustyössä niitä aineita ikäänkuin koottu eli paikalle vedetty joista Amerikan suomalaisten keskeinen ajatusrakennus henkiseen suuntaan tulee kasvamaan. Samoin kuin olen tässä toimituksen omasta mielialasta tämän vuoden suhteen puhunut, samoin voi miltei sanoa avustajienkin suhteen. Innostusta on kyllä ollut pitkin matkaa mutta kestävyyttä ei niin paljoa eikä järjestelmällisyyttä. Ainoa avustaja, joka on osoittanut järkkähtämätöntä kestävyyttä, sekä järjestelmällisyyttäkin on Fred Miekkavaara; jota toimitus pyytää täten kiittää kestävästä ahkeruudesta, samalla toivoen että edelleenkin ystävyydellä antaisi jatkuvaa avustustaan. Edelleen toivoen, että näiden kestävien avustajien ryhmä kasvaisi paljon suuremmaksi tulevan vuoden kuluessa.

Sen verran olkoon sanottu kuluneen vuoden toiminnasta toimituksen taholta. Mitä tulee ensi vuoden suunnitelmiin on se siis jos katsomme asiaa edelleen teosofisten oppien mukaisessa järjestyksessä, toinen vuosi ja siis näin ollen puhtaan järjen, järjestelyn vuosi. Sen sielullisen kehän määrittelyn aika-kaus, joissa puitteissa eli joitten perusteitten mukaan työtä olisi alettava tekemään ja nuo innostuksen esille eli paikalle vetämät rakennusaineet tulisi käyttää. Olemme ajatelleet, että muutamia suuria ajatussuuntia tahtoisimme etupäässä silmällä pitää, sillä ne ovat kaikki luovan ajatuksemme kädessä varmo ja työaseita henkemme pyrkiessä Valoa Kohti. Kaikki nämä suunnat ovat englantilaisessa kirjallisuudessa sängen voimakkaasti edustettuja. Teosofinen tietysti tulee olemaan aina etusijalla ja siinäkin mikäli mahdollista enemmän Intialainen, itäinen tai Besantilainen suunta. Christian Science suunta, joka on kristinuskon tieteellinen puoli, saakoon myös huomiomme, samoin New Thought (Uusi Ajatus) sillä sen aatteen edustajat edustavat sängen voimakasta sanontatapaa ja ajatuksen terävyyttä. Tämän lisäksi on spiritistinen työ mahdollisimman mukaan huomiomme alaisena. Edelleen emme millään ehdolla tah-

do unhoittaa suomalaista maailmankatsomusta joka Kalevalassa esiintyy, vaan tulemme niin usein kuin mahdollista siitä mielihiteitä lausumaan. Kun tähän vielä lisätään että Astrologisia artikkeleja on lupautunut kirjoittelemaan pitkin matkaa tämän lehden entinen toimittaja Emil Kaarna, jolla pitkällistä käytännöllistä harjoitusta ja tietopuolista oppia mainitulla alalla, niin onkin siinä täysi urakka tulevan vuoden varalle.

* * *

Ylläsanottu on tietysti hyvää ja oikeaa mitä tulee ajatus-työhön ja henkemme pyrkimykseen ylöspäin kohti sisäistä Valoa — sanoo ehkä moni lehden lukijoista — mutta maailmaa järjestyttää suuri kysymys, kysymys työn ja pääoman välisestä suhteesta. Emmehän voi sitä mitenkään sivuuttaa sillä samalla kun se on suuri elinkysymys koskee se meitä niin läheltä, että se on kuin luu jokaisen luusta, tai liha jokaisen lihasta, tosin fyysillinen kysymys kokonaisuudessaan mutta kuitenkin, mille kannalle asettuu Valoa Kohti siihen nähden?

Kantamme on siihen nähden aivan selvä. Me pidämme sitä virtausta joka sosialismin nimellä esiintyy yhtenä sivistysarvona, viidennen voimaketuksen sytytysvoimana, jonka vastaava keskus ihmisruumiissa on navan keskus (solar plexus) siis ruansulatushermokimppu. Olemme siitä viime vuoden kuлуessa sanoneet silloin tällöin jo siihen suuntaan ja samaan suuntaan tulemme edelleenkin puhumaan. Pidämme, että kuten kaikilla sivistysarvoilla on musta sekä valkea puoli niin samoin on silläkin. Sen valkoinen puoli on ammatillinen ja osuustoiminta ym. kaikenlainen keskinäinen avustaminen työläisten kesken sekä vaalilippu. Sen musta puoli on vallankumouksellisuus aseellisessa muodossa, tietopuolisen sivistyksen halveksiminen ja kommunismiin eli joukkosieluvaistoon uskominen.

Tämä työn kannalta katsottuna.

Pääoman kannalta katsottuna sen valkoinen puoli on ruumiillisen työnkin arvon sivistysarvoksi tunnustaminen eikä ainoastaan tietopuolisen, yleiskansallisen hyvinvoinnin edistäminen liike-elämän kautta ja tasa-arvon tunnustaminen. Sen musta puoli on työläisen koneenosana pitäminen, heidän järjestöjensä rikki koettaminen ja yli kaikkien käsitteiden peikkästä liikevoiton hankkiminen.

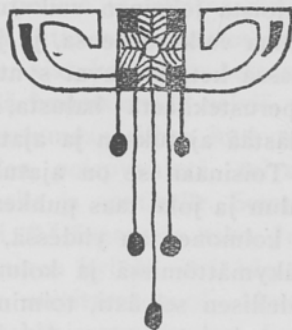
Me emme siis mitenkään halua yhtyä siihen käsitteeseen, että jommalla kummalla puolella olisi ainoa oikea puoli, sillä se olisi väärä kanta eikä millään ehdolla sovi Valoa Kohti pyrkimykseen, Hyvä ja paha kietoutuvat yhteiskunnallisessa elämässä niin toisiinsa, että minä historiallisena aikana tahansa on hyvää ja pahaa kummallakin puolella huolimatta ollenkaan siitä kuinka tarkkaan ne toisistaan erotetaan ja vastakkaisiin leireihin koetetaan ryhmittää. Lopullisesti jää kuitenkin jokaisen yksilön ratkaistavaksi tahtooko hän palvella hyvää tahi pahaa, tahtooko hän kulkea ylöspäistä tai alaspäistä kaarta kehityksen polulla, tahtooko hän tarttua mustaan tai valkoiseen taikaan kiini, sillä molemmat tarjoutuvat aina silloin esille kun voimaketuksen portti avataan ja ihmisille itselleen jää valinta. Nyt on semmoinen aika juuri ja suuri valinta on monen ihmisen povessa valmistunut tai on valmistumaisillaan, vakavien ajattelijoiden, joita ajan virta ei vielä ole kutsunut suoranaiseen käytännölliseen toimintaan, on silloin jos he ovat päässeet kehityksessään niin pitkälle että voivat nähdä ajan virtojen yli, osoitettava niiden kumpikin puoli niin monelle kuin mahdollista ja täten helpotettava heidän valintaansa. Tässä työssä siis tahtoisin Valoa Kohtikin olla ymmärryksensä mukaan tähän kysymykseen nähden apuna.

* * *

Näillä motiiveilla siis tarjoutuu Valoa Kohti toimitus lehden kautta palvelemaan suomalais-amerikalaista ajatustyön vainiota. Ei ole suomalaisten keskuudessa, ei ainakaan Amerikan suomalaisten, ajatustyön vainio kiitettävässä kunnossa. Se tuntuu siitä, joka kansaansa vilpittömästi rakastaa surulliselta, sen enemmän vielä kun monet ulkomaalaiset pitävät suomenkansaa kansana joka juuri etupäässä osaa antaa arvon ajatustyölle ja henkisille arvoille. Suuri halumme olisi siis tältäkin kannalta saada ajatustyötä edustettua Amerikan suomalaisten keskuudessa, tältä kannalta joka englantilaisen kirjallisuuden alalla on tavattoman monipuolisesti esille tuotu, vaan suomalaisten keskuudessa on tämä vähäpätöinen julkaisu ainoa laatuun.

Samalla kun siis mitä vilpittömimmin toivomme lukijoillemme ja tilaajillemme rauhaisaa ja iloista joulua, toivomme

että tulemme yhä enemmän toisiimme kiintymään tulevan toimituskauden aikana. Toivomme että kaikki lehtemme ystävät ottavat ajatellakseen viisi minuuttia päivässä lehtemme hyväksi, toivoen sille onnea ja menestystä siinä uranuurtamistyössä jota se on ottanut tehdäkseen. Sitä toivomme, sillä tiedämme että jos kaikki lehtemme ystävät ottavat ajatellakseen viisi minuuttia päivässä lehtemme eduksi niin se synnyttää ajatusmaailmassa voimakkaan ajatusmuodon joka on myötätuntoa ja auttamisvoimaa täynnä ja kun tällainen näkymätön auttaja saadaan syntymään, niin saa se apua sekä ylhäältä että alhaalta, ylhäältä päin tietysti niiltä johtaja voimilta jotka luonnon korkeammilta tasoilta päin auttavat pienintäkin ajatusyritystä, vaalivat heikompaakin ponnistusta joka tietoisuutta kohti pyrkii; alhaalta taas se voimistuu meidän kaikkien yhteisistä ajatuksista ja tulee yhä uudelleen luoksemme saamaan virkistystä sekä sitä antamaan. Tämä muuttuu luontemme osaksi, totutuksi tavaksi ja auttaa se meitä työskentelmään omalla alallamme ilomielin.

Karma.

Toiminnan ja vastatoiminnan laki.

(Annie Besant)

Sana Karma merkitsee yksinkertaisesti toimintaa. Kuitenkin on tuon sanan kauaskantoisuus paljon pitemmällä tahi tarkoittaa se toimintaa paljon syvemmälle kuin tavallinen ihminen ajattelee. Jokainen toimintamuoto omaa menneisyyden joka on sen johtanut siihen tulokseen; ja jokaisella toiminnalla on tulevaisuus joka johtuu siitä toimintaliikkeestä; ja edelleen sisällyttää jokainen teko eli toiminta halun josta se alkaa ja ajatuksen joka sen muodostaa aivan niinkuin sen ulkonaisen liikkeenkin jota tavallisesti toiminnaksi kutsutaan. Jokainen toiminta ja teko on yksi rengas loppumattomassa syiden ja vaikutusten ketjussa, joista jokainen vaikutus tulee syyksi ja jokaisella syyllä on oma vaikutuksensa, ja joista jokainen rengas tässä loppumattomassa ketjussa ovat syntyneet tahi jotka ovat tuloksia kolmesta perustekijästä: halusta, ajatuksesta ja teosta. Halu eli himo kyllästää ajatuksen ja ajatus ruumiillistuttaa itsensä toiminnalla. Toisinaan se on ajatus joka muiston muodossa synnyttää halun ja joka taas puhkeaa toiminnaksi, mutta aina kuitenkin tuo kolmonen on yhdessä, halu, ajatus ja teko; kaksi näistä on näkymättömissä ja kolmas ainoastaan näkyy. Puhuaksemme täydellisen selvästi, toiminta eli teko on tietoisesti valmis jo ennen kuin se ottaa fyysillisen muodon, se on valmiina mielikuvana ennen tekoa. Halu eli himo, tai vielä paremmin sanottuna tahto, ajatus ja toiminta, ovat kolme tietoisuuden muotoa.

Tämä halun, ajatuksen ja toiminnan sukulaisuudesta johdunut liikunto ja loppumaton syiden ja vaikutusten ketju on yhdistetty yhden ainoan Karma sanan taakse. Se huomataan luonnonilmiöissä lakina. Se huomataan myös kausaliiteetin lakina, jonka tieteellinen määritelmä on: "Toiminta ja vastatoi-

minta on tasasuhtaista ja vastakkaista” Sen uskonnollista määritelmää ei mitenkään voi paremmin sanoa kuin se sanotaan kristinuskon opinkappaleissa: “mitä ihminen kylvää sitä hän myöskin leikkaa.”

Karma on siis taivaallisen luonnon lakisiteinen ulostuonti eli laillinen iimentäminen. On kirjoitettu: “Jossa ei ole valitsemisen mahdollisuutta, eikä kääntymisen varjoakaan”. Tämän luonnonlain rikkomattomuus, sen ehdoton täydellisyys, ja sen luonteen äärimmäinen luotettavuus, nämä ovat avaruuden vahva perustus. Ilman näitä ei voisi olla mitään tietämistä, ei mitään varmuutta, ei mitään järjellisyttä menneisyydessä, ei mitään suunnattua tulevaisuutta. Ihmisen kokemukset olisivat hyödyttömiä ja elämä olisi järjetöntä kaaostilaa.

Mitä ihminen kylvää sitä hän myös niittää, se on Karma. Jos hän tahtoo riisiä täytyy hänen sitä kylvää. Tarpeetonta on istuttaa viinipuita ja odottaa niihin ruusujen puhkeamista; tyhmää on heinää kylvää ja mennä leikkaamaan vehnää siitä paikasta. Siveellisessä ja ajatusmaailmassa pitää laki aivan yhtä pätevästi paikkansa. Hyödyttöntä on tyhmyyttä kylvää ja toivoa oppineisuutta leikkuaikana; kylvää itsekkyyttä ja odottaa rakkautta; kylvää pelkoa ja odottaa rohkeutta. Tämän selvän ja todellisen opin ottakoon jokainen ihminen huomionsa jokapäiväisiä halujaan, ajatuksiaan ja tekojaan suunnatessa ja hän tulee ennen pitkää huomaamaan selviä tuloksia. Tämä oppi ei laske häntä antautumaan siihen luuloon, että on joku anteeksiantaminen, syiden poispyyhintä, taivaallinen armahdus, joka tarjotaan eksyneelle ja syntiselle. Semmoiselle huutaa tämä oppi, karman oppi: “Älä narreja usko, Jumala ei anna itseänsä pilkkata, mitä ihminen kylvää, sitä hän myöskin niittää”.

Se on tämän lain varoittava puoli. Mutta huomatkoon jokainen myöskin sen rohkaisevan puolen. Jos on olemassa laki siveellisessä ja ajatusmaailmassa niin mehän voimme sen avulla luoda luonteenomaisuudet joita me tarvitsemme. Ajatukset valitsevat ja valinnat synnyttävät luonteen. Niinkuin ihminen ajattelee, semmoinen hän myöskin on. Ihminen on luotu ajatuksen kautta: millaiseksi ihminen ajattelee tulevansa, semmoiseksi hän tulee. Jos me ajattelemme ja mediteeraamme rohkeutta niin rohkeus tulee meidän luonteenomaisuudeksemme. Sama on laita puhtauden, kärsivällisyyden, epäitsekkyyden ja itse-

hallinnon. Jatkuva ajatuksen keskittäminen johonkin asiaan saa aikaan tottumuksen luonteessamme ja tämä tottumus ilmenee valikoimismahdollisuutena luonteessamme. Me voimme rakentaa luonteemme aivan yhtävarmasti kuin muurari rakentaa seinän, työn ja lain, karman lain avulla. Luonne on elämän kohtalossa sangen suuri tekijä ja rakentamalla jalon luonteen itsellemme me voimme uhmata ja hallita kohtaloakin ja pakoittaa se tottelemaan ihmistä. Aivan niinkuin me kärsimme lain oikeuden voimasta, samoin me voimme iloita sen mukaan voitajaksi päässeenä. Tietämättömyys laista jättää meidät tuuliajolle vihurien viskeltäväksi, tahi paremmin joudumme menemään virran mukana miten sattuu. Tietoisuus laista antaa meille voiman jolla voimme ohjata purtemme mielemme mukaan aivan minne itse haluamme.

Sielu.

(Edouard Schuren mukaan).

Mikä on ihmissielu? Sirpale suuresta maailman sielusta, kipinä jumalallisesta hengestä, kuolematon monadi. Mutta joskin sen tulevaisuus aukenee jumalallisen ajunnan tutkimattomaan kirkkauteen, niin sen salaperäinen synty viittaa taaksepäin elimellisen aineen syntyäikoihin. Tullessaan siksi mitä se on nykyisessä ihmiskunnassa on sen täytynyt kulkea läpi luonnon valtakuntien, kautta olentojen koko asteikon kehittyen asteittain lukemattomien olemassaolojen sarjassa. Henki, joka muodostaa maailmoja ja tihentää kosmista ainetta äärettömiksi ainekasoiksi, ilmenee vaihtelevan voimakkaana ja yhä enemmän keskittettynä luonnon peräkkäisissä valtakunnissa. Sielu pyrkii sokeana ja erittelemättömänä voimana kivikunnassa, kehittyneempänä kasvissa ja eristyneenä tuntemiskyvyksi ja vaistoksi eläimissä. Tämän hitaan muokkaamisen avulla kohti tajuista yksilöllisyyttä kulkee alkeellinen monadi. Elävöittävä ja henkinen elementti on siis jo kaikissa luonnon valtakunnissa, vaikkakin äärettömän vähäisessä määrässä alemmilla asteilla. Sielut ovat siis alemmissa luonnon valtakunnissa kuten siemenet kukan kuvussa ja viihevät niissä rajattomia aikoja ja vasta suurten kosmisten muutosten jälkeen siirtyvät kehitysmuotoon vaihtamalla planeettaa. Yhden planeetan elon aikana voivat ne nousta vain muutamia asteita. Milloin syntyy monadi? Yhtä helppo olisi kysyä tähtisumun syntyäikää tai milloin aurinko on ensikertaa valaissut. Olkoonpa miten tahansa, sen, joka muodostaa ihmisen olemuksen on täytynyt kehittyä miljoonien vuosien aikana eri planeettaketjuissa ja alemmissa piireissä säilyttäen läpi kaikkien näiden olemassaolojensa yksilöllisen prinsiippinsa joka seuraa sitä kaikkialle. Tuo häviämätön keskus muodostaa jumalallisen tunnusmerkin, joka tulee tuosta olostaan tietoiseksi tajuisuuden kautta.

Henkisen kehityksen tie.

Egyptin ja Indian esoteeristen perinnäistietojen mukaan on ne yksilöt jotka muodostavat nykyisen ihmiskunnan, aloittaneet inhimillisen olemassaolonsa toisiilla planeetoilla, joilla aine on vähemmän tiheää kuin meidän pallollamme. Ihmisruumis oli silloin melkein höyrymäinen, sen jälleensyntyminen keveitä ja helppoja. Sen suoranaiset henkiset havaintokyvyt olivat sanan voimakkaita ja hienoja tuolla ihmisen ensimmäisellä kehitystasolla. Järki ja äly sitävastoin olivat vasta syntymistilassa. Tässä puoleksi ruumiillisessa puoleksi henkisessä tilassa ihminen näki henkiä, kaikki oli kirkasta ja viehättävää hänen silmilleen ja soitantoa hänen korvilleen. Hän ei ajatellut, hän ei mietiskellyt, hän tuskin tahtoikaan. Hän antoi elämän juosta kylpien sen sävelissä, muodoissa ja valossa, hoippuen kuten unessa elämästä kuolemaan ja kuolemasta elämään. Sitä elämää kutsuttiin Orfeuksen opin mukaan Saturnuksen Taivaaksi. Hermeksen opin mukaan aineellistui ihminen vain ruumistumalla yhä karkeammille palloille. Ruumiillistuaan tiheämpään aineeseen ihminen on kadottanut henkisen aistinsa, mutta ankarammassa taistelussa ulkomaailmaa vastaan ihminen on kehittänyt valtavasti järkeään, älyään ja tahtoaan. Maa on alin aste tuossa aineeseen laskeutumisessa, jota Mooses nimittää paratiisista karkoittamiseksi ja Orfeus kunnalaisiin piireihin ajautumiseksi. Maasta voi ihminen tuskallisten ponnistusten ja jatkuvan pyrkimyksen kautta kohota tietoisesti noihin samoihin piireihin ja uusien olemassaolosarjojen kautta saavuttaa uudelleen henkiset aistinsa. Silloin vasta — näin sanovat Hermeksen ja Orfeuksen oppilaat — pääsee ihminen toiminnallaan tajuamaan ja omistamaan jumalallisen, silloin vain tulee hän Jumalan Pojaksi. Ja niiden, jotka maan päällä ovat kantaneet tuota nimeä, on täytyntä ennen keskuutemme ilmestymistä laskeutua ja nousta peloittava spiraali, kantaa raskas ristinkuorma Getsemanesta Golgatalle.

Ketkä ovat mestareita?

(Suomentanut —i —o)

Eräänä sateisena iltapäivänä monta vuotta sitte etsiessäni erään henkilön asuntoa, huomasin yhtäkkiä itseni koputtamassa pienen talon ovelle, joka sijaitsi erään johtavan kadun varrella hyvin tunnetussa yliopistokaupungissa.

Minä olin tällä hetkellä tullut tietämättäni käännekohtaan elämässäni, joka tästälähtien oli muuttuva, ja syynä tähän muutokseen oli mies, joka nyt aukaisi oven minulle, ja vanhan maailman säädyllisellä kohteliaisuudella pyysi astumaan sisään.

Me olimme aivan vieraita toisillemme, eikä meillä ollut yhteisiä tuttavuuksia. Hän oli, kuten jälestäpäin sain tietää, ollut ainoastaan muutaman viikon kaupungissa, jossa minä olin kulluttanut useita vuosia opiskeluissani. Ennenkuin olin puhunut montakaan minuuttia hänen kanssaan, huomasin olevani henkilön puheilla, joka oli omituisen erilainen kaikista, ketä olin ennen tavannut. Mikä yllätys olikaan minulle hänen ihmeelliset tietonsa minusta ja minä huomasin, että hän tiesi useita tapauksia tähänastisesta elämästäni. Hän saattoi lukea minun sisimmät ajatukseni ja selittää sieluni ikävän, josta minä itse olin ainoastaan hämärästi tietoinen. Hän kertoi asioita jotka myöhemmin ovat poikkeuksetta tapahtuneet vuosien vierieissä. Minä huomasin, ettei se tapahtunut tavallisen selvänäköisyyden avulla, vaan paljo harvinaisemmalla kyvyllä, nimittäin kyvyllä nähdä ja selittää ihmisen auraa.

Kuitenkaan tämän ystäväni ulkonäössä ei ollut mitään huomattavaa. Minä näin hänet miehenä, joka näytti olevan nuoruuden kukoistuksessaan. Hänen kasvonsa todistivat luonnetta, johon yhdistyy ystävällisyys ja kestävyys, lempeys ja voima. Hänen käytöksensä oli yksinkertainen, ystävällinen ja

kohtelias; hänen pukunsa oli tavallisen englantilaisen herrasmiehen puku.

Meidän keskustelumme koski etupäässä sielua, sen eloonjäämistä ruumiillisen kuoleman jälkeen; sen luontoa ja voimaa. Minuun vaikutti erikoisesti se tapa, millä hän puhui näistä asioista. Minä olin tähän saakka jumaluusopillisissa oppinnoissani tutustunut opettajiin ja professoreihin, jotka tottumuksesta viittailivat toisiin, heitä etevämpiin auktoriteetteihin, mutta tämä mies ei viitannut yhteenkään, ei neuvonut kääntymään kenenkään puoleen, mutta puhui näistä asioista sellaisella varmuudella, kuin se, jolle ne ovat tajunnan selvää tietoa, eikä ainoastaan älyllinen käsitys, saavutettu pitkän ja kärsivällisen selityksen kautta.

Keskustelun päätyttyä, minä pyysin luvan tulla hänen luokseen jälleen. Hän myönsi sen heti. Päivä toisensa jälkeen minä kävin hänen luonaan ja opinnot, jotka olivat ennen tyydyttäneet minua ja vieneet aikani ja ajatukseni, tulivat nyt surkuteltavasti laiminlyödyiksi. Ollen kerran nähnyt ja tuntenut totuuden valon, jonka sielu voi saavuttaa, minulla ei ollut sydäntä mennä takaisin pimeydessä hapuilemaan ja etsimään totuutta älyllisten käsitysten sekamelskasta, jossa ihmisjärki on niin usein epäonnistunut.

Eräänä päivänä minä uskalsin kysyä häneltä, mistä hän oli koonnut laajan tietovarastonsa, ja hän vastasi: "suurilta hindulaisilta adepteilta ja mestareilta, joiden kanssa olen viettänyt monta vuotta."

"Tahdotteko kertoa minulle heistä?" kysyin minä, ja hän vastasi minulle jotakuinkin seuraavasti:

"Aina aikaisemmista päivistä alkaen, jolloin ensimmäiset inhimilliset olennot ilmestyivät maan päälle, on ollut olemassa olentoja, joiden on annettu ilmoittaa seuraajilleen totuuden tieto ja luonnon salaisuuksien ymmärtäminen. He ovat toimineet ihmiskunnan suojelijoina ja opettajina, käyttäen työaseinaan henkilöitä, jotka ovat vähemmän alttiita hienommille värähtelyille ja karkeampirakenteisia kuin he itse. Näille henkilöille ihmiskunta on velkaa ne kehityksen saavutukset mihin olemme päässeet.

"Kuulee usein sanottavan, että jos adeptit todella ovat olemassa ja jos he ovat niin vaikutusvaltaisia kuin heidän väite-

tään olevan, miksi he eivät tee enemmän auttaakseen ihmiskuntaa? Sellainen kysymys tulee tietämättömyydestä. Jos adepti elää kuten tavallinen ihminen ihmisten keskuudessa, on hän kuten toisetkin ihmiset, kätkien kaiken, paitsi sangen harvoilta, joilla on silmät nähdä ja korvat kuulla. Hän käyttää kaiken aikansa ja ajatuksensa työhön ihmiskunnan hyvinvoinnin eteen. Hän on keskus, josta elämä, totuus ja rakkaus säteilevät. Mihinkä kaupunkiin hän tulee, sille on hyödyksi hänen tulonsa. Missä talossa hän käy, jättää hän jälkeensä siunauksen. Ollen voittanut pahan itsestään, ja saavuttanut mestariuden ruumiin himojen halujen yli, hänen läsnäolonsa hillitsee pahan toisissa ja vetää heissä esiin rakkauden jaloimpaan ja kauniimpaan. Sellaiset olennot ovat keskuksia, joiden kautta jumalla jakaa maailmalle omaa elämäänsä, totuutta ja rakkautta”.

“Onko mahdollista kenelle hyvänsä tulla tuntemaan adepteja?” kysyin minä.

“Kyllä”, vastasi hän. “Se on mahdollista”.

“Se on kokonaan sielun kysymys, jos se on sopuoinnussa heidän värähdyksilleen. Nyt ja edelleen teidän suurissa kaupungeissanne Lontoossa, Parisissa, Berlinissä, Pietarissa ja monissa muissa vieraillee mestareita ja monet ihmiset ovat nähneet heidät. Mutta mitä tavallinen ihminen heissä näkee? Ihmisen joka voi olla vuosisatoja vanha, mutta joka missään teossaan tai tarkoituksessaan ei eroa tavallisimmista ihmisistä.

“Joku aika sitten kohtasin eräällä hyvin tunnetulla Birminghamin kadulla yhden suurimman suurista mestareista, joka vieläkin käyttää fyysillistä ruumista ja me kävelimme puhellen yhdessä jonkun aikaa. Hän on mies, jonka nimi on hyvin tunnettu historiassa — mies joka on näytellyt ja yhä näyttellee sangen tärkeää osaa maailman näyttämöllä, mutta tuskin yksi sadasta ihmisestä, jotka hän sivuutti kääntyi ympäri katsoakseen häntä toisen kerran. Me olimme ainoastaan kaksi tavallista kuolevaista, siinä kaikki.

“Ainoa tapa, millä voi huomata adeptin ja tulla huomatuksi heiltä on kehittämällä omaa sieluaan. Siihen ei löydy mitään muuta tietä, eikä taikasanaa. Kirjat eivät sisällä sen salaisuutta. Rahalla ei voi sitä ostaa. Ihminen voi saavuttaa sen täydellisesti kieltäytymällä maailmasta ja antautumalla tuuden palvelemiseen. Tulomalla kosketukseen oman sielunsa

kanssa, voi hän tulla kosketukseen suurten mestarien kanssa, jotka ovat pyhittäneet elämänsä ihmiskunnan palvelemiseen ja johtavat ihmisrotujen kohtaloita.

“Minä tahdon sanoa sinulle rohkaistakseni sinua, ettei löydy yhtäkään sielua maailmassa, joka on vakavasti etsinyt valoa ja totuutta, puhtaalla sydämellä ja korkeilla päämäärillä, jota eivät adeptit olisi tunteneet ja ennemmin tai myöhemmin jos se on kestävä, sielu voi saada kaiken sen avun minkä hän voi käyttää.

“Jotkut, jotka edellisessä elämässään ovat huomattavasti kulkeneet eteenpäin totuuden tiellä, mutta jotka tässä elämässä ovat pidätetyt määrätystä karmallisista siteistä, heitä seurataan erikoisella huolenpidolla ja missä hyvänsä kriittisessä elämän kohdassa on apu aina valmiina heille. Mestarien tiedetään käyvän heidän luonaan persoonallisesti, vaikkakin sellaisella tavalla, ettei sitä tiedetä tai huomata.

“Mutta muistakaa, että suuret mestarit välittävät vähän mitä tietä ihminen saavuttaa totuuden. Kuka hyvänsä, oli hän sitte kristitty, muahamettilainen, hindu tai muu, joka haluaa, puhtaalla sydämellä ja korkealla tarkoituksella antautua sielunsa kehittämiseen ja toisten ihmisten palvelemiseen, on pyrkijä ja heidän apunsa vastaanottaja.

“Haluaisitko sinä tulla tuntemaan adepteja? Sinun pitää ennen kaikkea oppia katsomaan omaan sieluusi, sillä siellä on avain, joka avaa sinulle totuuden suuren varastohuoneen. Haluatko sinä valtaa? Katso sieluusi.

“Haluatko sinä auttaa ihmiskuntaa? Katso sieluusi! Kun tulet kerran, ainoastaan kerran, kosketukseen kaikkikäsitävän rakkauden kanssa, niin silloin sinä tulet vaikuttavaksi tekijäksi kaikkien niiden elämässä, jotka tulevat kosketukseen sinun kanssasi.

“Sinun omassa sielussasi on ääretön, ikuinen, yltäkylläinen elämä. Sinun omassa sielussaasi on viisaus ja tieto, valaisten kaikkia elämän broblemeja. Sinun omassa sielussasi on rakkaus, muuttumaton rakkaus, täydellinen, tyyni, puhdas, epäitsekkäs, kaikkiasäälivä rakkaus. Joka pyytää hän saa, joka etsii, hän löytää. Etsiminen voi kestää vuosia, voi kestää elämänajan, mutta joka ponnistelee loppuun asti, hän on saava palkintonsa. Se päivä on nouseva jolloin sinä tulet tietoiseksi yhteydestäsi

jumalaisen itsesi kanssa: Silloin sinun elämäntyösi alkaa. Oma sielun elämä vuotaa sisään, anna sen läpäistä itsesi voidaksesi ilmentää todellista ruumiin ja sielun terveyttä ja olla kykenevä parantamaan toisia. Anna sielun totuuden näyttää niille, jotka harhailevat epäilyksen ja epävarmuuden sokkeloissa. Oma sielun rakkautesi ilmetä kaikkirakastavana, kaikkia-auttavana sympatiana, joka tekee sinut kykeneväksi auttamaan toisten elämään ja sytyttämään heissä jälleen eloon uskon ja toivon, joka on saattanut peittyä hämärään.

“Kun sinä olet päässyt tähän saakka, sinun heränneet voimasi näyttävät sinulle ettet ole yksin. Sinun rinnallasi ja sinun edelläsi on toisia totuuden tiellä, jotkut heistä ovat paljon kauempana sinua. Ne ovat adepteja tai mestareita. He ojentavat sinulle oikean kätensä ja ottavat sinut vastaan oppilaana ja veljenä.”

Past. P. R. Grove.

Joulunaikaisia mietteitä.

Joulun aikana, jolloin suurin osa ihmiskuntaa kiinnittää ajatuksensa henkisiin asioihin ja niihin suuriin henkisiin johtajiin, joita tiedetään ihmiskunnan keskuuteen silloin tällöin saapuvan opettamaan ja järjestämään siveellisiä lakeja elämän perustekijöiksi; lienee oikein muistella niitä tarinoita, joita kaikkien kansojen keskuudessa likkuu. Meille suomalaisille on tuttua Kalevan-tarina, heimomme johtajan poistumisesta ja takaisintulo lupauksesta. Kuitenkaan emme ole ainoat, joilla on semmoisia tarinoita, sillä emmehän me ole sen enempää etuoikeutettuja kuin ovat toisetkaan kansallisuudet. Tiedämmehän teosofeina, että on olemassa niin kutsuttu Valkoinen Veljeskunta, jonka keskuudessa aina säännöllisien ajanjaksojen kuluttua joku lähettiläs lähtee opetusta antamaan meille nuorimmille veljille ja että tuon veljeskunnan ohjauksen alaisuuteen kuuluvat kaikki maailman kansat. Tiedämme myöskin sen, että tällaisen suuren opettajan saapuminen merkitsee, joko jonkun alarodun sivistysarvon julkaisemista, taikka sitten uuden voimakeskuksen sytyttämistä, joka kuuluu ihmiskunnan sisätaijuntaan. Myöskin eri juuriröydillä ovat omanlaiset opettajansa. Edelleen tiedämme, että entisiä suuria sivistyskausia on ollut olemassa maapallon kansojen keskuudessa, jotka rappeutuivat siitä syystä kun aika oli tullut uusien sivistyskausien tulolle ja ne johtajat eivät enään tulleetkaan samojen opetuksen kanssa ihmisten keskuuteen.

Useinkin nuo Suuret sanoivat lähtiessään etteivät he enään tule samanlaisessa muodossa takaisin oppeineen. Joskus sanoivat ainoastaan niin, että kun aika kuluu niin taas heitä tarvitaan, aivan kuten meille tunnettu lause Väinämöisestä. Toinen miltei yhtä tunnettu on se minkä Jesus sanoi opetuslapsilleen, nimitäin, — kun jälleen tulen, niin tuskin löydän uskoa maanpäältä.

Nyt nämä tällaiset tarinat toteavat ainakin kaksi asiaa, ensiksi sen, että nuo Suuret kuuluvat johonkin yhteiseen ryh-

mään, joka tietoisena järjestönä on tämän maailman ylä- ja säsäpuolella; ja toinen, että jälleensyntymisen suuri tosiasia on ollut heille kaikille tietoinen varmuus.

Tavallisen järjen kannalta katsottuna ei voitaisikaan mitenkään selittää sitä seikkaa, että hyvin järjestetty yhteiskuntajärjestys sortuu ja murtuu näennäisesti paljon tyhmemmän ja hajanaisemman hyökkäyksen tieltä. Semmoisia sivistyskauden sortumisia tietää historia kertoa useita. Ja näissä kertomuksissa on yhteistä se, että asiain käänteeseen vaikuttaa usein pieni ja yksinkertaiselta näyttävä seikka. Suomalaista sivistystä esimerkiksi ei olisi voinut mitenkään musertaa ruotsalaisten hyökkäykset, jos ei olisi eräs sangen pieneltä näyttävä tapahtuma sattunut Kupittaa taistelussa. Taru kertoo, että vanhojen suomalaisten uhrivuorella olevaan pyhään puuhun iski salama taivaasta, musertaen sen ja tämä tapahtui silloin kuin taistelun tähden joukko tietäjiä oli kokoontunut sinne taikojen avulla taistelun tuoksinaa suomalaisten eduksi ohjaamaan.

Kaikkein omituisin on kuitenkin tarina kuningas Montezumasta Aztec, indiamiheimon kuninkaasta. Täällä Amerikassa, uudessa maailmassa, johon europalaiset löytöretkeilijät saapuivat, oli nimittäin yhteiskuntia, jotka osoittivat suurta sivistystä. Kerrotaan, että kun julma ja saaliinhimoinen Cortez espanjalaisine joukkoineen laski mahin Mexican rannoilla, niin tulivat kuningas Montezuman lähettiläät hänen luoksensa tarjoamaan vieraanvaraisuuttaan kutsumalla hänet vieraaksi yhteiskuntaansa, tuoden lahjoja. Kerrotaan myöskin, että kun Cortez lähettiläiden opastamana lähenei tuota sivistyskeskustaa, Azteekien kaupunkia, niin sen loisto miltei silmiä huikaisi. Sillä kaupunki oli rakennettu miltei kauttaaltaan hiotusta kivistä, taloissa oli kattopuutarhat ja kultaiset tornit. Tuon kaupungin ja yhteiskunnan pystyi Cortez muutamilla sadoilla miehillä hävittämään, joka tuntuu kerrassaan ihmeelliseltä. Paljon mieluummin voisi ajatella, että nuo hyvin järjestyneet Azteekit olisivat voineet ajaa Cortezin joukkoineen verissäpäin mereen, sillä eihän heillä ollut täällä uudella mantereella oikeastaan mitään turvaa, ja olivathan he ainoastan saaliin himoisia seikkailijoita; kun taas toiselta puolen Azteckeilla oli kotinsa ja yhteiskuntansa puolustettavanaan.

Tarina joka auttoi Atzeekien tuhoa on seuraava:

Atzeckit uskoivat Suureen Henkeen, joka lähettiensä, suurien Viisaitten kautta, ohjasi heidän kohtaloitaan. Voimallisia olivat nämä Suuren Hengen lähettiläät. He osasivat hallita luonnon voimia, sadetta, päivänpaistetta ja ukkosen nuolia. Viimeinen tuommoisen Suuren Hengen lähettiläs oli ollut nimeltään Quetzalcoatl. Hän oli opettanut kuten edeltäjänsäkin Atzeckeille maanviljelystä, kauppaa, keksintöjä, kivenveistoa ja hiomista y. m. hyödyllistä. Sitten kun tuli aika hänen poislähtea, oli hän koonnut kansansa yhteen ja sanonut: "Kansani kallis, minun aikani on lähteä pois teidän keskuudestanne. Älkää koskaan unhoittako niitä opetuksia, joita teille opettanut olen. Olkaa varuillanne myös, sillä en enää seuraavalla kerralla tullessani tule niinkuin nyt, vaan tuon valkonahkaisia ihmisiä tullessani. Samoin kenties myös tulen hävittämään joitakin ihmistöitä oppini tieltä."

Näin hän sanoi ja poistui kuten tarina kertoo "tulenliekeissä aamutähteen".

Tämän Quetzalcoatlin viimeisen opetuksen ja lupauksen toistivat papit sukupolvesta sukupolveen ja tämän opin ja odotuksen kaipuu oli voimakkaana heidän sydämissään silloin kun hirmuinen ja kullan ahnas Cortez espanjalaisineen salapui uuden maailman rannikolle. Tämän tulo ja esiintyminen sopi yhteen heidän tarinansa kanssa. Olihan heillä laivojensa purjeissa ikäänkuin linnun siivet ja heidän käyttämänsä pyssyt ja kanuunat, jotka syöksivät kidoistaan tulta ollen heidän käsissään, olivat kuin salamet joita he täysin hallitsivat. Muuten eihän seikkailijat olisi heitä, eikä heidän kaunistat kaupunkiaan aivan heti löytäneetkään, jos ei he itse olisi opastaneet heitä luokseen.

Nyt jälkeinpäin kun katselee tapausta ja teosofien oppien mukaan sitä sovittelee, niin tuntuu kuningas Montezuman taistelutta Cortez'ille antautuminen miltei viisaammalta, kuin jos olisivat ruevenneet espanjalaisia tuhoamaan, sillä valkoinen sivistys tulee olemaan paljon loistavampi kuin koskaan punainen oli ollut, ja he jättäen alttiiksi omansa tekivät tilaa, auttoivat valkoisen tuloa. Kuitenkin, jos menemme kukin itseemme, niin voimmeko sanoa, että olisimme olleet valmiina semmoiseen uhraukseen, itsemme uhraukseen. Sanotaan että silloin kuin ihminen pystyy itsenkä uhraamaan, silloin on hän kehittynyt semmoiselle asteelle, joka on tasa-arvoinen Jumalien kanssa.

Siiloin tuntee hän seitsenkertaisen maailmankaikkeuden salaisuuden ja ymmärtää sekä kuolemaa että elämää hieman toisella tavalla kuin me, jotka kyllä myöskin teemme uhrauksia ja elämme ihanteellemme vaikka itsetiedottomasti. Saatamme joskus henkemmekin uhrata ihanteemme eteen, mutta sittenkin se on miltei itsetiedotonta joka näkyy siitä, että kuolemaa kuitenkin niin suurella kammolla ajatellaan. Missä on ihminen, joka olisi kuoleman kammon itsestään voittanut?

Olkoon joulu rauhan joulu.

Puhalteli pohjatuulet,
 Idän vinhat myrskyt mylvi;
 Kansat kauhtui toisillensa
 Ja he kuolemata kylvi!
 Vuosi yksi, vuosi toinen,
 Kolmas, neljäs samanmoinen
 Eelleen vierii,
 Kansat kieri
 Hurmeheissa
 Punaisessa;
 Valitteli pohjatuulet.

Maailmansota suuri, julma
 Riehui kuten murhamyrsky,
 Laajeni kuin metsän palo,
 Teutaroi kuin meren tyrsky.
 Surma riehui ve'essä, puissa,
 Kaatain kalman taisteluissa
 Tuhansia,
 Miljoonia,
 Eläviä
 Ihmisiä; —
 Verta vuoti taivaan kulma!

Sankarit, he kärsi kuoli,
 Sankarit, he kesti, koitti!

Rohkeasti taistella he
 Myöskin taisteluissa voitti. —
 Heille, jotka rauhaa puoltaa
 Uskalsivat, sekä kuolta,
 Kiitos tulkoon!
 Rauha olkoon
 Vainajille,
 Kallihille!
 Pois on heiltä harmaa huoli!

He ei tunne tuskan huolta,
 Jotka nurmikossa nukkuu,
 Sillä meiltä kuolemassa
 Monta huolta poijes hukkuu.
 Urhoilla, mi kuolon koulun,
 Kärsivät, on rauhan joulu!
 Rauhaa meille!
 Rauhaa heille!
 Sankareille
 Kaatuneille
 Jotka totuutta voi puoltaa!

Odotamme uutta aikaa,
 Aikaa onnen, edistyksen.
 Myrskyn jälkeen seuraa tyven,
 Aika kiireen kehityksen.
 Raauhan töissä aamun koitto
 Nähdään pian, kuullaan soitto
 Vuorten päältä
 Etähältä.
 Laulun voima,
 Soitto oiva,
 Kaunis, korvihimme kaikuu!

Huudamme siis: Rauha, rauha!
 Vaan ei muuten, ase käessä!
 Kun ei viisautta riitä
 Vielä muuten mailman väessä.
 Riitaan elämää ei myöä,

Siksi kuritonta lyödään
Kiivahasti,
Ankarasti!
Luona viekkaan
Pidä miekka!
Älä ole liian lauha!

Olkoon joulu rauhan joulu!
Jätä poijes viekas ansa!
Valvokaamme, katsokaamme,
Että kaikki paikallansa
Ovat, sekä juhلاميellä.
Elon uuden alkutiellä
Veli valvo,
Sisar palvo
Jumalata
Korkeata! —
Tunne, vietä rauhan joulu!

Fred.

Luominen.

Tyhjästä ei synny mitään, sanovat materialistit! Se on tietysti totta silkäli kuin se on. Kuitenkin, tarkemmin kiinnitettyämme huomiomme elämän ilmennysmuotoihin, niin pääsemme aivan päinvastaisiin tuloksiin. Tekee mieli sanoa, että tyhjästä sitä vasta oikein tuleeikin. Tuntematon voima läpäisee jonkun ihmisen sisäisen elämän, hänen ajatusmaailmansa. Hänen koko olemuksensa tulee tarkaksi, selväksi ja voimakkaaksi. Hänen järkensä käsittää merkillisen tarkasti mitä on tehtävä ja miten on tehtävä. Hänen luokseen kiitävät kuten langattoman sähkölennättimen avulla ajatukset joita ajan henki käytäntöön haluaa. Niinhän on aina tapahtunut historian kulussa. Historia kutsuu niitä henkilöitä liikanimeltä "suuri". Kuinka paljon noita "suuria" onkaan historian lehdillä! Niitä on siellä kaiken nimisiä ja näköisiä.

Oh! Nehän ovat vaan kuningasnarreja, jotka ovat vehkeilleet itsensä kruunupäiksi kansan kustannuksella! Näin huutaa nykyinen meluava mielipide.

Joo, ja kenties lahjoneet historian kirjoittajat ja ostanee täten itselleen "suuren" nimen historian lehdille! Todellista historiaan ei ole vielä kirjoitettukaan, intoilevat kiivaimmat ja lisäävät, että suuri joukko se on, joka jotakin koskaan on aikaan saanut, ei yksilöt, vaikka joukko sivuutetaan ja yksilöjä ylistetään. Eihän nuo yksilöt tarkemmin ajateltuna ole mitään uutta itsestään omintakeisesti luoneet. Hehän ovat ainoastaan tuoneet vaan esille sen, mitä muut ovat ajatelleet. He ovat julkilausuneet ajan hengen, toteuttaneet ajan pakoittavan vaatimuksen.

Siinäpä se nikama sentään onkin!

Siinäpä hengen salaperäinen johto onkin! Siinäpä noiden historian suurmiesten tai -naisten suuruus onkin! He ovat pys-

tyneet kokoamaan ajatuksien äärettömästä merestä ne ainekset, joita farvitaan ja aineellistuttaneet ne. Siksi pä he ovatkin henkisesti suuria huoja ja järjestäjiä.

Ei se väite tietystikään ole olematon, ettei niitä aineksia, aatteita ja mielipiteitä olisi ollut olemassa ennen noita n. s. "suuria", ettei lukuja ja numeroita olisi ollut ennen Pythagorasta, ettei keisarivallan aateetta olisi ollut ennen Caesaria, ettei uskonpuhdistustoiveita ollut ennen Lutheria, ettei maailmavallan unelmaa ollut ennen Napolenia, ettei painovoimaa ollut ennen Newtonia, ettei höyryä ollut ennen Wattia, ettei sähköä ollut ennen Voltaa, ettei kehitysoppia ollut ennen Darwinia, ettei kaansanvaltaista yhteiskuntamuoto-ajatusta ollut ennen Washingtonia, ettei orjien vapauttamistoiveita ollut ennen Lincolnia j. n. e. aivan loppumattomiin.

Mutta vaikkapa nuo ovat olleetkin niin sanottuina puhtaina aatteina, henkisesti uinuvina monaadeina ennen, ei niiden aineellistumis-mahdollisuutta nähtävästi ollut ennen kuin silloin kuin joku "suuri" on ne järjestymään asettanut.

Sanoin, outo voima läpääsee yksilön sisäisen maailman ja täten vihkii hänet työhön joka auttaa edistystä, elämän muodostumista jollakin varmallalla tavalla. Joo, ja se on tosi. Eihän monella "suurella" ole ollut ennen tuon tuntemattoman, välittömän voiman päällensä laskeutumisesta aavistustakaan niissä tehtävissä joita hän tulisi tekemään. Moni ja melkeimpä useimmat ovatkin tehneet tekonsa ja työnsä puhtaasta halusta palvelella kansaansa tai ihmiskuntaa, johon sisäinen innostus on antanut varmuutta ja ulkonaiset olot antaneet tilaisuuden.

"Odottamaton aina tapahtuu", sanoo ranskalainen sananlasku. Ja niinpä tuo tyhjistä syntyminenkin on tunnustettava luomistyön alkuna, tahdomme pa tai ei.

Eetterinen atoomi on kaiken näkyväisen luonnon alku, sanotaan, mutta eetteri oletetaan ainoastaan olevaksi, se ei ole edes kokoumusta, ei edes ainetta. Kaikkiallisesta eetterimerestä aineellistuu yksi piste. Tapahtuu puhallus tuntemattomalta taholta ja tähtisumu ilmestyy avaruuteen tähdättyjen kaukoputkien eteen. Protoplasmaan, alkulimaan ilmestyy yhtäkkiä "tuma"-piste, joka on välttämätön solun syntymiselle ja sen jälkeen voi suurennuslasilla seurata solun kasvamista ja kehitystä. Ihmisten keskuuteen ilmestyy persoonallisuus, joka on

väsymättömän toimelias, aikaansa ymmärtävä ja järjestämiskyvyssään suuri. Täten luomistyö tyhjästä esille yhä edelleen tunkeutuu.

Mutta, sanotaan, jos tämä nyt on tosi, niin mitä hyödyttää pienten ponnistelu koska suuret ovat näinollen kaikki kaikessa ja nekin ovat ainoastaan silloin suuria, kuin tuo tuntematon heidät haltuunsa ottaa? On kuitenkin huomattava, että jokainen ihminen on osa luonnosta ja siis samojen lakien alainen soluiltaan, kasvultaan, kehitykseltään. Jokainen ihminen on sisäisiltä mielenliikutuksiltaan kosketuksessa henkisen maailman kanssa, josta tuo tuntematon voima esille purkautuu. Pieninkin piste rakkaudentunnetta kutsuu elämän solun olemaan. Pieninkin auttamishalu lisää myötätuntoa ja veljeyttä ihmiskunnan ilma-
piiriin. Pieninkin keskitetty ajattelemisyritys synnyttää, luo muodon jolla on rajaton elämisen mahdollisuus. Sillä pienistä rakkaudentunteista, auttamistoiveista ja ajatusmuodoista "suuri" luo suuren kokonaisuuden.

Jeremias.

Kokous metsässä.

Elsa Barker'in kirjasta: "Last Letters from the Living Dead Man".

(Suomentanut —i —o.)

Eräänä yönä sieluni levätessä töistä, jotka olin ottanut tehdäkseeni, vetäydyin minä havumetsään maan päällä. Se oli Uuden Englannin valtiossa. Etsin itselleni sopivaa paikkaa saadakseni olla yksin; mutta tuskin olin aloittanut mietiskelyn kun yhtäkkiä kuulin outoa ääntä korvissani. Se ei ollut tavallista maan asukkaiden ääntä, se oli terävämpää ja läpituokevaa; ja minä huomasin kuuntelevani laulua — jos lauluksi voi sitä kutsua — joitakin tuonpuoleiselta oljalta.

Äkkiä he syöksähtivät metsänaukkoon, muodostivat siinä ympyrän ja odottivat. Sitte minä näin valon, joka ei ollut maallista valoa, se oli leirituli ja minä tiesin samassa, että indiaanit olivat hämmästyttäneet minua panemalla toimeen vanhoja uskonnollisia juhlamenojaan.

Vaikka minua ei oltu kutsuttu heidän seremonioihinsa, yhtä vähän kuin minä olin kutsunut heitä häiritsemään mietiskelyäni, jäin kuitenkin seuraamaan heitä.

Minä näin pian kummallista tanssia: He olivat kaikki ympyrässä, keinuen ympäri ja ympäri roihuavan tulen, laulaen ja hyppien. Minä en tiennyt sanojen tarkoitusta laulussa, jota he lauloivat; mutta minä luin heidän ajatuskuvansa, joita he muodostivat, ja tiesin siten, että he juhlivat muistoa jostain suuresta verenvuodatuksesta, johon he olivat ottaneet osaa sata tai kaksi sataa vuotta sitte. Ja heidän tanssinsa tarkoitus, sen sisältö, oli viha valkoihoisia kohtaan, jotka olivat hajoittaneet heidät ja ajaneet pois vanhoista metsäkuopistaan.

Lumottuna tästä Amerikan alkuauskkaiden sielun sisäisestä välähdyksestä, seurasin heitä edelleen.

Vaikka en ole tottunut maailmallisiin juhlamenoihin huomasi pian, että siinä tanssissa oli erikoinen järjestys ja muoto ja että sillä oli vihamielinen tarkoitus.

He koettivat kiihdyttämällä itseään ja ajatuksen voimalla yllyttää eri paikoissa olevia ihmisiä Amerikan Yhdysvalloissa — ihmisiä, jotka ovat älyllisesti alhaisella asteella, mutta psykiiisellä temperamentilla varustettuja — tekemään väkivaltaa ja verenvuodatusta.

“Tämä on siis tapa, jolla he tekevät sitä”, ajattelin minä.

Minä heitin verhon ajatukseni ympärille, etteivät he huomaisi niitä, sillä minä voin tehdä sen ja samoin voivat monet muut maan päällä olijat tehdä.

Minä tunsin havumetsän tuoreen hajun ja saatoin tuntea nousevan tuulen löyhkän, kun se suhisi läpi metsän, sillä tuuli näytti vastaavan heidän kutsuunsa ja tarjoavan voimaansa heille. Meidän tulee muistaa, että elementit ovat personattomia, vaikka puolipersonallisuudet asuvat niissä ja että elementtiä ja näitä puolipersonallisuuksia voivat käyttää ja ohjata hyvään tai huonoon tarkoitukseen olennot, jotka ovat saavuttaneet tuon ihmeellisen voiman, yhdessä tai useammassa elämässä.

Katsellen edelleen heidän toimitustaan, minä saatoin nähdä, miten tuuli, kiitäessään eteenpäin, vei mennessään näiden kauan sitte kuolleiden ihmisten ajatukset ja kiihkon, näiden sielujen, jotka alaspäin suunnattujen tarkoitustensa tähden eivät olleet joutuneet pois aineen vaikutuksesta, siitä astraalisesta painovoimasta, joka sitoo niin monet sielut maahan.

Yhä katsellen eteenpäin ja suunnaten itsetajuntani määrättyyn kohtaan, kuten minä olen oppinut tekemään; minä näin näiden magiillisten juhlamenojen uhkan ja koston vaikutuksen näihin hajallaan oleviin ihmisiin. Minä näin, miten heidän ajatuksensa sai äkkiä vihan leiman, vihan sitä sivistystä kohtaan, jossa he olivat epäonnistuneet personallisiin pyteisiinsä nähden.

Ja minä tiesin, että sinä yönä, huomena ja useana päivänä sitä kiihoitusta jatkuisi, että omaisuutta hävitettäisiin ja järjestystä uhattaisiin.

Minä olim surullinen, sillä minä en ollut ymmärtänyt, mikä todellinen vaara maalleni oli tällä ratkaisevalla hetkellä

karmalta, jonka vanhat uutisasukkat olivat tehneet. Tietysti he uskoivat tekevänsä oikein puhdistamalla maansa yksinkertaisista, mutta itsekkäisistä alkuasukkaista, joiden sivistys oli vanhempi kuin Europan ja jotka olivat rakastaneet sitä maata kuten ainoastaan ne voivat rakastaa, jotka ovat oppineet tuntemaan vapauden siinä.

Kun magillinen tanssi oli ohi ja he olivat yksitellen tai parittain soljuneet varjojen sekaan, minä koetin päästä lähemmäksi heitä voidakseni puhua jollekin joka olisi halukas vastaamaan minun tiedusteluihini.

Yhtäkkiä minä huomasin olevani vastakkain majesteetillisen heimon päällikön kanssa, joka käytti pitkäsulkaista päähinettä, jonka jokainen sulka oli merkinä jostakin sankariryöstä tai voitosta — Mikä loistava näky! Mikä kiihottava vaikutus! Indiaanit näet voittavat jokaisesta urotyöstään sulan hattuunsa.

Hänen kasvonsa näyttivät haukan kasvoilta ja hänen silmissään paloi sisäinen tuli. Tämä kiihottava ja sekoittava tunne on huomattava ainoastaan joukon johtajissa.

Minä sanoin hänelle ajatuksen muodossa, sillä minä en tiennyt sanaakaan hänen vanhasta kielestään.

“Minä olen ollut tahtomattani teidän juhlamenojenne näki-jänä tänä iltana. Tahdotteko antaa minulle enemmän tietoja sen tarkoituksesta? Sillä minä huomaan, että se on kohdistettu maan päällä olevia ihmisiä vastaan”.

Mahtavalla käden liikkeellä hän poisti muutamat seuralaisensa, jotka eivät olleet heti siirtyneet pois puiden sekaan ja me jäimme kahden.

“Minä tulen ystävänä”, sanoin minä, nähdessäni hänen epäilevän.

Ja se on totta, sillä minä näin, että mitä hyvänsä vääryyttä hän koettikin etsiä voittaakseen asiansa, hänen sielussaan oli oikeuden tunto, joka piti tasapainon oikean ja väärän välillä, sillä kenellä se on synnynnäistä, sen sielussa se antaa arvokkuutta joka vetää puoleensa kunnioitusta. Hän ei ollut mikään alkuperäinen puoskari tai loihittaja, mutta jonkunlainen koston henki, heimonsa puolijumla, joka jonakin päivänä saattaa olla rakentava, eikä hävittävä voima Amerikan suojelushengen työssä, josta minä olen puhunut edellisissä kirjeissäni, kohtalon kutoja, jolle on uskottu meidän maamme huolenpito.

Me mittasimme toisiamme silmillämme ja minä vedin silvulle verhon, jonka aikaisemmin olin asettanut ajatusteni ympärille, että hän näkisi kaikki minun ajatukseni ja huomaisi, että minä kunnioitin ja tavallaan ymmärsin häntä.

“Te olette nähnyt, mitä olette”, sanoi hän.

“Ja te ette ole pahoillanne minun läsnäolostani?”

“En”.

Minä tunsin havupuiden tuoreen hajun voimakkaana aisteissani ja minun uusi seuralaiseni veti päätään taaksepäin aivan kun hän olisi juonut siitä sisäänsä.

“Vapaus on hyvä”, sanoi hän “ja maa on meidän”.

Minä ymmärsin hänen puolustuspuheestaan, että hän oli otaksunut minun syyttävän heitä. Minä huomasin silloin, että voin keskustella hänen kanssaan ja tunsin iloa siitä, sillä minä etsin aina tilaisuutta laajentaakseni tietopiiriäni ja tehdäkseni tuttavuutta voimakkaiden luonteiden kanssa.

“Mutta maa on vapaa kaikille maailmassa”, sanoin minä “teille, minulle ja molemmille meidän heimoillemme”.

“Me emme käsitä sitä niin”, oli hänen vastauksensa.

“Mutta”, väitin minä, “emmekö me nyt, te ja minä nauti siitä vapaudesta?”

On vaikeaa selittää sanoilla sitä ajatusten nopeaa vaihtoa ja ajatuskuvia, jotka salamina kulkivat edestakaisin meidän välillämme, kun minä koetin ystävyydellä ja halulla saada häntä ymmärtämään, että hänen heimonsa menestys ei vaatinut minun heimoni hävittämistä.

Minä kerroin hänelle — ja ajatus oli niin uusi hänelle, että sanojen puutteessa minun täytyi ajatuskuvilla selittää se yksityisseikkoja myöten — kuinka sielu, joka jättää maan joksiikin aikaa, palaa siihen jälleen toisessa ruumiissa. Minä selitin hänelle, kuinka monet sadat hänen heimonsa ihmisistä, mitä edistyneimpiä heidän joukossaan, olivat jo palanneet takaisin Amerikkaan fyysisessä ruumiissa, maahan, jota he olivat ennen rakastaneet, että he nyt käyttivät valkoista ruumista ja heidät voidaan erottaa toisista valkoisista ainoastaan heidän silmiensä terävyydestä, käynnistä ja muutamista erikoisuuksista puheessa ja käytöksessä.

Hän seurasi kertomustani kummastuneena, melkein tuskaisella jännityksellä, sillä hän tiesi sisäisellä tiedolla, jota

sillä puolen elämää on melkein mahdoton pettää, että minä puhuin rehellisesti ja hän uskoi mitä minä kerroin hänelle.

“Oletteko varma ettei se ole itsepetosta?” oli hänen kysymyksensä. Minä kerroin hänelle viime elämistäni, mitkä minä elävämmin muistin ja mainitsin todistuksia, että minä en pettänyt itseäni.

“Mutta minkälaista on vaikoisen miehen elämä minun heimoni miehelle?” jatkoi hän, näyttäen minulle ajatuskuvan toisensa jälkeen yksinkertaisen valkoisen miehen elämästä. Amerikassa: koulut joissa on tukehduttavan kuumat uunit ja huono ilma, talo ja koti suljettujen ovien ja ikkunoiden kanssa, kokoushuone jossa meluava saarnaaja lörpöttelee asioita, joita hän ei ymmärrä, toisille, jotka uskovat tai eivät usko häntä. Hän piti naurettavana valkoisen miehen pukemista, ahtaita ja epäsoivia kenkiä, housuja ja rumaa hattua, joka tekee pään paljaaksi ja ahtaita kauluksia. Yhden, jonka hän näytti minulle, oli paperikaulus, likainen ja töhräisen näköinen.

Sitte hän näytti minulle — aivankuin osoittaen vaikutuksensa laajuutta — virkatoimiston kaupungissa, jossa kirjanpitäjät istuivat tuoleilla kumarassa, selkä kipeänä kirjojen ääressä, Siinä oli pitkä rivi numeroita, jotka olivat sympolina valkoisen miehen rukousnauhasta, mikä näytti kovin vähäpätöiseltä indianin sielulle, joka on tottunut nauttimaan metsän vapaudesta.

“Ja siksikö he tulevat takaisin omaan maahansa?” kysyi hän.

“Sielun täytyy oppia kaikellaisten kokemusten kautta”, sanoin minä. Ajatus näytti olevan uusi hänelle ja hän tuumi sitä rypistäen otsaansa.

“Miksi sielun pitäisi käydä kaikellaisten kokemusten läpi?” kysyi hän.

“Siksi, että se voi palata takaisin jumalansa luo rikkaana ja tietoisena”, vastasin minä.

“Jumalansa”? Hänen kummalliset silmänsä liekehtivät, vaikka hänen kasvonsa pysyivät liikkumattomina.

“Niin”, sanoin minä, “sillä teidän jumalanne ja minun jumalani ovat molemmat sama jumala”.

“Mutta jumalia on monta”, vastasi hän.

“On olemassa yksi suuri henki ja myöskin teissä”.

“Niiden jokaisen keskuksessa”, vastasin minä hänelle, “on

paikka, sydämen sisin osa, joka on sama kaikissa. Se on olemassa kaikkialla ja jokaisessa sydämessä asuu tämä itse, joka ei tunne eroitusta; tämä keskus on myöskin teidän sydämesänne ja minun ja siis myös meidän jumalain sydämessä”.

“Opitteko te tämän niissä kuumissa kouluhuoneissa?” kysyi hän.

“En, minä en tiennyt sitä vielä, kun olin jo vanha mies maan päällä, mutta minä opin sen tultuani tänne. Maan päällä minä mieluummin ylpeilin erillään olostani”.

“Täällä voi siis oppia uutta uskontoa?” kysyi hän hämmästyneenä.

“Jos vaan löytää opettajan”, vastasin minä.

“Mutta mitä me teemme uudella uskonnolla?”

“On olemassa”, sanoin minä “jokaisen uskonnon ytimessä myöskin keskuskohta, jossa kaikki ovat yhtyneenä, ja se on olemassa kaikissa roduissa”, jatkoin minä, sillä minä huomasin, että hän seurasi puoleksi uskoen, “kaikkien rotujen sisimmässä on olemassa yhteys. Indiaani on valkoisen miehen veli, eikä alituinen vihamies. Miksi te siis tekisitte vääryyttä niiden jälkeläisille, jotka seurasivat sitä, mitä he pitivät oikeana hallitessaan siinä maassa kauan sitte?”

“Mutta minä en halua vahingoittaa heitä vääryyden tähden”.

“Sitte minä ymmärsin väärin teidän magillisen laulunne tarkoituksen”.

“Ah!” huudahti hän. “Te pääsitte perille minun lasteni tunteista, jotka eivät voi nähdä tunteiden tuolle puolen. Minun tarkoitukseni on hävittää nykyinen, tehdäkseni tietä entisaikaiselle elämälle”.

“Mutta nykyisyys on aina näyttämönä valtatiellä, joka johtaa tulevaisuuteen, ja minun heimoni ja teidän heimonne jälleensyntyneinä kehittyvät edelleen yhdessä siinä maassa. He muodostavat uuden rodun niiden kanssa, jotka yhdistyvät heihin meren toisella puolen. ja kiitos niille muutamille valkoisten joukossa, jotka ovat tutkineet ja antaneet arvoa intiaanien traditioneille ja sivistykselle ja koettaneet turvata heitä ulkonaiselta hävitykseltä. Vanhan metsäläisen tieto on tuleva osaksi tämän uuden rodun luonteesta, joka tulee olemaan yhdistelmä teidän, minun ja muista heimoista. Ja jokaisena kesänä

tämän uuden rodun elämä vakiintuu, sen pojat, tytöt, miehet ja naiset menevät joksikin aikaa metsään, asuvat teltoissa ja nauttivat vapaudesta kenttätulen ympärillä, ja me kaikki olemme veljiä — oikeita veriveljiä — viimeinkin, sillä kaikki vanhat haavat on silloin parannettu. Ettekö te voi hyväksyä minua veljeksemme?”

Hän nyökkäsi päätään.

“Ettekö te tahtoisi levittää heimomme keskuuteen tätä uuden rodun iloista sanomaa, jonka valmistamisessa teillä kaikilla on osanne.”

Me seisoiimme kauan katsellen toisiamme silmiin ja minä kerroin hänelle enempi kuin voisin kirjoittaa monessa tunnissa. Lopuksi hän ymmärsi minua. Minä uskon, että hän levittää kertomaani heimolaistensa keskuuteen ja että yksi vaara on sen kautta vähennetty uuden rodun lapsilta.

Väinämöinen Tuonelan joella.

Mitä syytä oli Väinämöisellä mennä tuonelan joelle? Tavallinen ihminen, vaikka ei olisi materialistikaan, ajattelee näin: kuolema tulee yhtä varmasti jokaiselle, joka kerran on syntynytkin, ja kun hyvin elää niin pääsee täältä murheen laaksosta pois ijäiseen iloon taivaassa. Miksi siis puhua ja arvailla sekä pitää mielessään kuolemaa ja tuonelan jokea; kun uskoo vaan että jumala vie lapsensa iloon ja riemuun, niin mitä siitä sitten sen enempää ajattelee.

Se on kyllä tavallinen kristityn mielipide joka käy usein kirkossa, lukee jumalan sanaa joka ilta jonkun verran, käy riipillä, kerran vuodessa vähintään j. n. e. Mutta asialla on vielä toinenkin puoli. Luonnon tiedot ovat salassa, sanotaan; eli oikeammin, että luonto pitää tiedonsa omassa suojassaan, ja niitä, jotka aikovat niitä haeskella, niin niitä varoitellaan kaikella tavalla aikomuksiaan toteuttamasta. Miksi jälleen tämä? Siksi, että se, joka kerran luonnon suojasta tiedot esille kaivaa, saa sanat salasta ilmi, sen luonne muuttuu, sen sisäinen elämä tulee kokonaan toisenlaiseksi ja sen sijaan että hän kiltisti uskoisi mitä jokunen henkilö, esimerkiksi pappi, hänelle sanoo, hän tietää itse syntyjä syviä, asioita ainoisia

Kalevalan kertomuksen mukaan runoilie kansalaisemme Kaarlo Kramsu keskustelun Tuonettaren ja Väinämöisen välillä:

Tuonetar:

Miksi huudat Väinämöinen venhettä sä multa?
 Ei oo vielä katkennunna elon lanka sulta.
 Ei se ihmishenki täällä tunne ilon mieltä,
 joka kuolon kutsumatta tulee tänne sieltä.

V ä i n ä m ö i n e n :

Tietoja ma etsinyt oon elävitten mailla,
 monta niitä saanut oon, mut monta viel' oon vailla.
 Tiedot kaikkein syvimvät ne kuolo meiltä salaa,
 siksi sinne kuolon maille mieleni nyt halaa.

Nuo kasi ensimmäistä värsyä selvittävät, että Kaarlo Kramsu luki oikein Kalevalaa ja runoilijana osasi sen siveellisen opetuksen, jonka Kalevala tuossa kohdassaan antaa, pukea runomuotoon, käyttäen kokonaan omia sanojaan. Mutta siitä huolimatta, jos ajattelemme esimerkiksi omaa kohtaloamme tesofeina niin me oiemme miltei samalla asteella kuin Kalevalan Väinämöinenkin, sillä mehän haluamme puhua kuolemasta ja elämästä kuoleman jälkeen joka toteaa, että mekin tahdomme ikäänkuin Kalevalan Väinämöinen tunkeutua tuonen virran ranta-tille tietoja hakemaan. Meille varoittaa materialistinen ympäristö — mitä turhaan aikaasi kulutat, tartu käytännölliseen elämään ja elä, ja kun kuolet niin siinä on kaikki. Ei tyhjiydessä mitään ole. Meille uskovaiset toiselta puolen sanovat samoin: ei saa tutkia semmoisia asioita, joita Jumala yksin on oikeutettu tietämään. Mutta tiedonhalumme on eloisa, se ei huoli kielloista vaan kolkuttelee vaan sinne manalan majojen porteille, huhuilee vaan Tuonettarelta venettä virran yli päästäkseen, aivan niinkuin Kramsuakin sanoo:

T u o n e t a r :

Kyllä tääl' on tietoja, mut ei ne sua auta;
 yksi tie vain tänne on, sen nimi ompi hauta.
 Henget tänne saapuvat, mut' ei ruumihinne,
 ja kerran ken tänne saa, ei palaa enään sinne.

V ä i n ä m ö i n e n :

Läpi vaarain suurimpain ja läpi kuolojenkin
 tiedon ikilähtehille rientää ihmishenki.
 Tie kun yksi suljetaan, se toisen kohta raivaa,
 ei se kammo kuolemata eikä karta vaivaa.

Tuonetar, tuoni, kuolema on sellainen ilmiö, jota tutkijalla ihminen lähenee olemassaolon arvoitusta. Turhaan sanoa

tokaisee materialisti: kuolema on tyhjiin raukeamista. Asia ei parane sillä laisinkaan, sillä mitä rohkeammin jokukaan materialisti on ruvennut todistamaan ihmisen pelkkää aineellista kokoumusta, sen enemmän tulevat niisanotut sielulliset seikat hänelle esteeksi ja viimein hänen joko täytyy yhtyä niihin, jotka alusta alkaen uskovat sielullisiin tekijöihin ja suorastaan kuolemattomaan osaan sieluun, tahi sitten lyöttäytyä salatieteilijöihin sekä näinollen joutua samanlaiseen omituiseen välikäteen kuten Kalevala kertoo Väinämöisenkin joutuneen. Kaarlo Kramsun sanoja käyttäen hän sanoo kolkuttaissaan salatieteen portteja: Tietoja mä etsinyt oon elävitten mailta, monta niin saanut oon, mutt' monta viel' oon vailla. Ja uskoen vahvasti, että tietoa on olemassa siellä jossain, sielun kotimaassa, sisätajunnassa, johon ihmisen henki vetäytyy kuoleman jälkeen sanoo päättävästi: tiedot kaikkein syvimvät se kuolo meiltä salaa, siksi sinne kuolon maille mieleni nyt halaa.

Ninpä onkin varma, että kun henkilö kerran salatieteen portille saapuu ja sille kolkuttaa, se tahtoo sanoa, rupeaa tutkimaan kuolemaa ja siihen kuuluvia iimiöitä, niin hän huomaa miten tosiaankin tuonetar sanoo, että siellä on tietoja, mutta kuinka hirveätä onkaan sentään mennä kuoleman portille elävänä? Henget sinne saapuvat, mutta ei ruumiit ja kuka kerran siitä portista sisälle menee, ei palaa enää takaisin. Mutta kun kerran tiedon halu on ihmisessä herännyt, kun ihmishenki ei enään tyydy ahtaaseen rajoitettuun häkkiinsä missä sitä tavalinen usko ja materialistinen järki pitävät eli mielellään tahtoisivat pitää, niin se ei välitä enään vaivoista ja vastuksista, sen tietämisen into on voimakas ja virkahtaa innoissaan: läpi vaarain suurimpain ja läpi kuolojenkin, tiedon ikilähtehille rientää ihmishenki. Ei pelota mikään, kaikki muu tuntuu vähäpätöiselle sen yhden ainoan halun edessä joka tahtoo tietää.

Tuonetar:

Venheeni mä sulle tuon. Tok' itseäsi säästä!
 Luoja lakins' rikkojaa ei kostamatta päästä.
 Kuolon salaisuuden Luoja ihmisiltä sulki. —
 Uskallatko koettaa sa saattaa sitä julki?

Väinämöinen:

Rohkeutta rinnassani sanasi ei kaada
 Kaikki pitää uskaltaa, jos suurta tahtoo saada
 Tieteelle mun sydämeni rinnassani sykkää,
 sille uhraan elämäni. Venhe ulos lykkää!

Nyt Tuonetar lupaa venheensä tuoda, mutta varoittaa itseään säästämään; sillä sanoo aivan kuten uskovaisetkin ettei saa niitä tutkia semmoisia salaisuuksia, jotka kuuluvat yksinomaan jumalalle. Niinpä niin, tutkijaa kohtaa kaikenlaiset sellaiset tutkimukset ja manaukset, tiedonannot ja välitykset joita on tarjolla ja jotka heti halullista ympäröivät. Spiritismi ja mediumistisuus ovat ensimmäisiä joita nykyinen tutkija kohtaa porttia lähestyessään. Sanotaan että voidaan välittää tietoja haudan takaa, ei mikään ole sen ymmärrettävämpää. Puhutaan astraalivalosta, näkemisestä sekä kuulemisesta; neuvotaan reseptejä ja menettelytapoja kuin myöskin osoitetaan kuinka nopeasti voi tuommoisen mediumistisen kyvyn kasvattaa itsensä ja mitä hyötyä siitä tulee olemaan käytännöllisessä elämässä. Kuitenkin ne, jotka ovat edenneet pitemmälle teosofisen tiedon tiellä varottavat: toki itseäsi säästä! Useinkaan ei tahdottaisi sanoa pahoista puolista mitään, haluttaisiin päättää kaikki pyrkimykset käytännössäkkin aivan kuin kirjoihin kirjoitetaan, noin vaan helposti ja ilman pitempiä vaikeuksia. Tuonempi tutkimus vaikkapa vaan tietopuolinenkin selostaa kuitenkin pyrkivälle että suuremoinen totuus on siinä varoituksessa, jonka uskonto heittää pyrkijän eteen, nimittäin ettei saa tutkia Jumalalle kuuluvia lakeja ja asioita. Sillä hän tulee huomamaan, ainakin tässä kohdassa, että joskin tietämättömyys on ihmisen pahin vihollinen, niin on se myös ihmisen paras suojeleja. Se on se luonnon suoja, joka tulee rikokseksi jos ihminen haluaa saada suurempaa tietoa kuin yhteinen vaatimus voi vastaan ottaa, kun tavallisen ihmisen tietoisuus. Hän rupeaa huomamaan että hän tunkeutuessaan tutkimaan luvattomia asioita joutuu kummallisten vaarojen ja kauhujen alaiseksi ja joissa tai joita vastaan ei enään autakaan ne entiset isän ja äidin oppettamat keinot. Tuntuu kuin ei jumalakaan auttaisi, vaan että läpipääsemätön pimeys ympäröisi häntä yhä synkempänä. Mitä-pä nyt tehdä? Peräytyäkö? Ei, se ei voi käydä päinsä mitenkään

sillä silloin tiedon halu kuoleutuisi ja sitä paitsi on tuo entisestäään opittu siveellinen tausta mennytkin pirstoiksi ensimmäisessä tiedonhalun innostuksessa. Tuo entinen tausta, jonka oli lapsuudesta alkain isän ja äidin, kirkon ja koulun avulla vuosi vuoden jälkeen mieleensä rakentanut. Tuo on nyt pirstoutunut eikä siis takaisin paluusta voi olla puhuttakaan. Mutta nyt huomaakin uskaliikko, että hän onkin saanut selville sangen suuren salaisuuden, sen nimittäin, että tuo siveellinen eli uskonnollinen tausta, jonka hän oli lapsuudesta alkain hiljalleen rakentanut, olikin vankka sisäinen panssari, joka esti kosmillisten voimain kosketusten rajattomassa muodossaan jotka nyt uhkaavat kaikella ankaruudellaan. Huomaa myös, että se on tausta, eli tekijä joka määrää ulkoisen toiminnan aina; ja edelleen sen, että se on jälleen rakennettavissa sitkeällä mutta kestäväällä työllä niistä siveellisistä ihanteista, jotka virmoina vilahtelevat mielen syvänteistä. Huomaa että tuo onkin tiedettä, salatiedettä, paljon tärkeämpää, kuin on koskaan ulkoinen tiede. Salainen siksi, kun sen toiminta tapahtuu sisällä. Salassa kaikilta toisilta paitsi häneltä itseltään. Siksiäpä hän sanookin lopullisella varmuudella, rohkeudella jota mikään ei voi enään kaataa, sillä tiedon eli tietämisen tie alkaa hänelle jo varmana näkyä:

Tieteelle mun sydämeni rinnassani sykkää,
sille uhraan elämäni. Venhe ulos lykkää!

— — —i.

— Ihminen voi itseään tarkastellessaan verrata itsessään löytyviä yhtäläisyyksiä maailmankaikkeuden kanssa. Hänen päänsä on pallon muotoinen samoin kuin taivaankappaleet, hänen kiireensä kuin taivaan kupukansi. Ihmisen silmässä tuikkii tähtien valo. Veren kulku sydämeen ja sieltä pois muistuttaa veto-voimaa ja taivaankappaleiden liikettä. Ihmisen ajatus on samoin kuin maailman kaikkeus riippumaton ajasta ja paikasta. Ihmisen henki on syvyyteensä ja liikevoimaansa nähden sukua äärettömälle maailman avaruudelle.

Olioiden salaisista puolista.

(C. W. Leadbeaterin mukaan)

V.

Ilmaston vaikutuksesta meihin on niin paljon ja laajalti puhuttu, vaikka kuitenkin sen ilmiöiden oppimisen mahdollisuus ei voi tulla kuin rajoitetussa muodossa tietoisuuteemme. Sen äärimmäiset syyt pakenevat meitä ja tulevat niin tekemään niin kauan kuin ainoastaan puhumme lämmöstä ja kylmästä, emmekä ota huomioon säteilypaineen johdosta tapahtuvaa ohenemista ja tihenemistä. Maapallo itsessään on elävä, elollinen olemus. Tämä suuri ainemassapallo on aineellinen ruumis suurelle elolliselle olennolle, joka ei ole adepti eikä enkeli, ei oikeastaan korkealle kehittynyt olento laisinkaan; vaan jota voimme kuvitella jättiläismäiseksi luonnonhenkeksi, jonka jälleensyntyneen uusi ruumis on maa. Hänen edellinen ruumiinsa oli kuu, sillä kuu oli neljäs planeetta viimeisestä ketjusta ja luonnollisesti neljäs planeetta seuraavassa ketjussa, joka tässä kehityksen elon aallossa seuraa, tulee olemaan hänen seuraava ruumistuksensa, kun tämä ketju on loppuun elänyt, ja määrätyn tehtävänsä suorittanut. Tästä hänen kehityksensä luonteesta ja elämästä me tiedämme sangen vähän, eikä se meitä oikeastaan millään tavalla hyödyttäisikään, sillä olemmehan me hänen pinnallaan kuin pienet mikroobit tahi pölyhiukkaset ja yhtä paljon on myös mahdollista, ettei hän tiedä meidän olostamme mitään sen enempää kuin mekään tiedämme hänen elämästään, sillä emmehän ole kylliksi suuria, että hän meitä huomaisi.

Hänelle on siis ilmapiiri joka ympäröi maapalloa kuten aura ihmiselle; tahi ehkä se vastaa paremmin sitä eetteristä

ulkoviivaa joka ympäröi ihmisen kiinteää ruumista. Ja aivan niinkuin tuo ihmistä ympäröivä eetteri on herkkä kaikenlaisille muutoksille, joka aiheutuu mielentiloista, samoin on ilmakehä kaikille tuon maahengen sisäisten vaikutuksien sysäyksille ja vaihteluille altis. Jotkut ilmiöt ovat säännöllisiä ja ajottaisia, kuten meidänkin auramme eetterille ovat hengittämistemme, sydämen toiminta, käveleminen ja niin edelleen, mutta toiset ovat aivan säännöttömiä, kuten ihmiseläkin on äkkinäiset voimaponnistukset, suuttumukset ja mielenliikutukset.

Mehän tiedämme, että kiivaat mielenliikutukset, vaikka ne ovatkin astraalisia ilmiöitä, saattavat kuitenkin kemiallisia muutoksia ja lämmönvaihteluita aikaan fyysisessä ruumiissamme; mikä on aivan vastaavaa maahengen auran muutoksille ilmakehässä, jotka usein aivan äkkiä muuttuvat ilman minkäänlaisten ilmapuntarien aavistuksia. Tästä johtuu aivan johdonmukaisella varmuudella se, että lievä ilmanvaihdos saa aikaan tuulen, äkillinen saa aikaan myrskyn, kemiallinen muutos maan sisällä saa aikaan maanjäristyksen tai tulivuorenpurkauksen.

Ei kuitenkaan salatieteen oppilaan pidä joutua luulemaan, että tuommoiset purkaukset ja hirmumyrskyt ovat jostain pahan alkulähteestä, vaikka ne joskus hävittävätkin paljon ihmiselämiä; täytyy ottaa huomioon, että mitä äkillistä ikinä tapahtuukin, tapahtuu se suuren ja oikean Lain johdosta ja että Hän, joka tekee tahi saa aikaan niitä, tekee varmasti oikein. Tästä lajista luonnonilmiötä kuitenkin tulemme puhumaan ennemmän tuonnempana.

Ihminen siis saa monella tavalla kaikenlaisia hyökkäyksiä ilman puolelta; josta yleensä sanotaan että synkät ilmat ovat epäterveellisiä; se tietysti johtuu siitä, kuten edellisestä luvusta näimme, että kun aurinko ei pääse paistamaan, niin puuttuu tuota meille niin tarpeellista vitaalista voimaa. Kuitenkin on paljon henkilöitä, jotka nauttivat suuresti joko sateesta, lumituiskusta tahi kovasta tuulesta. Se johtuu siitä, että heidän olemuspuolensa on jotenkin siinä kohdassa sopusoinnussa maahengen mielenvaihteluiden kanssa, jotka saavat aikaan semmoisia muutoksia, jota toiset taas samassa suhteessa pelkäävät. Tietysti vaikuttaa nuo ilmakehässä liikkuvat sähköpurkaukset heidän hermostoonsa joko lamauttavasti tahi huumaavasti, mutta kuitenkin todelliset syyt on haettava paljon syvemmältä. Se

on pohjaluonteessa josta johtuu kaikenlainen valinta, aivan kuin semmoinen joka pitää vedestä: se ei millään ehdolla rakentaisi talaan pois järven, joen tai meren rannalta; kun taas se joka ei siitä välitä viihtyy paljon mieluummin sydänmailla.

Jatkuvaa vaikutusta säteilee meihin kaikista luonnon esineistä ja kappaleista. Kaikenlaiset kivet ja kalliot esimerkiksi lähettävät omanlaisia säteilyjään ulos itsestään joita emme voi jättää huomioon ottamatta. Kivien elämä semmoisenaan kuuluu kokonaisuudessaan niinsanottuun Toiseen Suureen Ulosvuodattukseen, toiseen luomissäteeseen, joka erällä varmalla asteellaan muodostaa kivikunnan. Ja meidän täytyykin pitää mielesämme se, että kivennäisillä on varma, määrätty ja jatkuva vaikutuksensa; graniitti, hiekkakivi, liitu, kipsi ja pii kaikki säteilevät omaa vaikutustaan lakkaamatta yöllä ja päivällä, kesällä ja talvella. Ja tämä jatkuva nellittämätön säteilyvaikutus on löydettävissä rotuominaisuuksina ja yksilöiden tyyppin määrääjinä. Näitä syitä ja vaikutuksia on vielä sangen vähän tutkittu käytännöllisen tieteen puolelta, mutta epäilemättä kun aika kuluu pitemmälle, tullaan näihin vaikutuksiin kiinnittämään paljon enemmän huomiota ja tulevaisuuden lääkärit näiden vaikutuksen perusteella tulevat parantamaan paljon potilaitaan.

Kokonaan toista lajia on taas veden vaikutus, jossa myös täytyy ottaa huomioon kolme tekijää, ja ne ovat: vesi itsessään, sen elementtaalinen olemus ja ne luonnonhenkien lajit jotka pitävät vettä kotinaan.

Voimakas vaikutus säteilee kasvikkunnasta myöskin ja kasvikkunnan eri kasvit eroavat vaikutukseltaan huomattavasti. Vaikka tässä yhteydessä ei voikaan niiden vaikutukseen monipuolisemmin syventyä eikä tehdä selvää, niin voi kuitenkin muutamia havaintoja niistä tehdä. Suuret, vanhat puut omaavat oman ihmeellisen vaikutuksensa, joka on aivan kuin yksilöllisen sielun vaikutusta. Sen sielu, vaikka ei olekaan mikään jälleensyntyvä yksilö, omaa kuitenkin sangen huomattavan vaikutuksen johonkin määättyyn suuntaan. Se, mitä Emerson sanoo tuttavuudestaan puiden kanssa, sen voi selvänäkijä todeksi varmentaa. Näin hän sanoo: "Olen tuntenut niin suurta ystävällistä vaikutusta näiltä puilta, että olen varma niiden tulevan kaipaamaan minua kun näkevät minun menevän pois; kuin myös tiedän, että niiden olemus kirkastuu silloin, kun tulen niiden

luokse jälleen ja tervehdän niitä ikäänkuin kädestä puristain, niiden alemmistai oksista kiinni ottaen.

Suuret aarniometsien puut ovat korkealle kehittyneitä olen-toja ja monasti kun aikaa tulee heidän jättää tuon valtakunnan elämä, eivät nuo suuret menekään kuten luulisi jatkamaan kehitystään eläinkunnassa vaan tulevat suoraan ihmiskuntaan. Ihmismuoto on tässä aurinkokunnassa se muoto, jossa tämän aurinkokunnan johtaja, Jumala, ilmentää täydellisimmin ominaisuuksiaan, siksi se muoto on johon kaikki halajavat päästä, muissa aurinkokunnissa voi olla toisia muotoja ja toisenlainen järjestys mutta tässä on näin. Tämän tähden aina tapahtuu niin, että jos veden tai maan henki voi näyttäytyä ulkopuolelle sitä valtakuntaa, joka on hänen kehitykselleen ominaista, niin näyt-täytyy hän ihmisten muodossa. Sama laki on kuitenkin hengillä ja epäilemättä vanhan ajan kansat jotka omistivat astraalisen näön tästä samasta syystä, joutuivat palvelemaan puuta ja mui-ta luonnon esineitä; ja kun joskus sattuivat näkemään puun-hengen ulkonaistuneena, niin luulivat siinä puussa jonkun ju-malan asuvan, kumarsivat, palvelivat ja kunnioittivat sitä mo-nasti sukupolvesta toiseen, eivätkä tietäneet, että tuo puun henki on kehityksessä paljon jalempänä kuin ihminen, joka sitä kumartaen kunnioitti ja uhreilla lepytti.

Kasvikunnan salainen puoli on sängen mieltäkiinnittävä ja tutkija voi löytää monenlaista viehätystä sitä tutkimalla kaikis-sa sen eri ilmennysmuodoissaan; sen väririkkautta, kauneudes-sa ja sen pyrkimyksissä täyttää oma tehtävänsä. Kieltämättä kasvit tuntevat hyväilyn ja viehätysten mitä ihminen osoittaa niitä kohtaan ja iloitsevat siitä, kuin myöskin omalla tavallaan sen kiitollisuutensa takaisin ihmisille osoittavat. Kun tämän ihminen oppii tietämään, tulee hän kiinnittämään huomiotaan paljon enemmän kuin ennen ympärillään olevaan kasvullisuu-teen sekä eläinmaailmaan saaden elämäntietoisuutensa paljon täyteläisemmäksi ja rikkaammaksi.

Olemme oppineet tuhansien vuosien aikana niin vieromaan eläinmaailmaa, että tuttavalliset suhteet ovat katkenneet kaik-kien muiden paitsi niinkutsuttujen kotieläinten välillä. Ja tuo vaikutus jonka me niiltä saamme on oikeastan mitättömän arvoista, sillä hekin ovat menettäneet alkuperäisen luonnolli-suutensa meidän seurassamme ja tulleet enemmän meidän vai-

kutustemme alaiseksi kun että antaisivat meidän rikastuttaa itseämme omilla vaikutuksillaan. Syy on siinä, että ihmisen miellyttämiskyky on paljon laajempi ja monipuolisempi kuin eläimen, jonka hän kesyttää palvelukseensa, mutta eläin voi kesittää koko voimansa paljon paremmin yhteen kohtaan. Kun nyt siis eläin mieltyy ihmisen palvelukseen niin kadottaa hän vähitellen kokonaan oman ominaisen itsensä ja vaistomaisesti tekee ainoastaan sitä, mikä meitä hänen huomioissaan parhaiten miellyttää.

Kun tässä kerran puhumme ihmistä ympäröivästä luonnosta ja sen oloista, niin miksi emme ottaisi silloin huomioon ihmistä itseäänkin, sillä kun kerran ihminen on yksilö ja tietoinen elämästä ainoastaan siinä määrässä kun hän sitä jaksaa älyllisesti eli ajatuksellisesti ymmärtää, niin siinä tapauksessa ovatkin kaikki ympärillä olevat oliot, ihmiset siihen luettuina, semmoisia, joita hän yksilönä ymmärtää, sikäli kun hänen sisäiset kykynsä sen sallivat. Samalla tavalla voi ihminenkin, joka ei ole tottunut ajatuksiaan käyttämään, löytää usein paljon helpommaksi seurata jonkun mukana ja kuulua jonkun ryhmän yhteyteen jossa värähtelevät jotkut varmanlaiset ajatusvirtaukset. Tämä on kuitenkin hänen kehittymiselleen suureksi esteeksi, sillä järjen viljelemiseksi on tehtävä työtä ja ajatus-työtä joka auttaa, on juuri erilaisuuksien näkeminen ja vastakaisuuksien toisiinsa vertaaminen.

Me huomaamme parhaiten sen velttouden joka mielemme ympärille kasaantuu silloin kun jätämme hetkeksi sen ympäristön, jossa olemme vuosia ja vuosia asuneet etenkin silloin jos asuntomme on ollut kaupungissa ja matkustamme maalle. Kaikilla paikoilla, niityillä, laaksoilla, metsillä, vesiputouksilla j. n. e. on oma ilmapiirinsä, auransa, joka sitä ympäröi ja me tunnemme kuinka uusia vaikutuksia tulvaa mieleemme joka käänteessä ja me olemme pakoitettuja käyttämään ajatusvoimaamme ja huomiokykyämme mitä suurimmassa määrässä. Onkin ihan siunattua, että nykyisin kun kulkuneuvot ovat niin nopeat ja halvat, voi vähävarainenkin tehdä pienempiä matkustuksia; joka varmaan johtuu siitä että älyn kehitystä, joka on tälle rodulle ominaista, koetetaan juuri näillä järjestelyillä auttaa. Kuinka usein matkustus parantaa sairauttakin, etupäässä semmoista sairautta, joka johtuu pitkäaikaisesta hermojänni-

tyksestä johonkin yhteen määrättyyn suuntaan. Se tietysti johtuu siitä, että itsekkäästi yhteen suuntaan kehittyneet ajatukset laukeavat jännityksestä ja saavat terveellistä vertailua toisenlaisista näköaloista ja ympäristöstä. Sitäpaitsi on kullakin paikalla oma sekä astraalinen että eetterinen värähtelytapansa ja vaikutuksensa ja kun ne sattuvat meidän astraaliseen ja eetteriseen auraamme, niin saavat ne uudelleen värähtelyn paljon rikkaammaksi ja täten tunnemme voiman ja terveyden palaavan olemukseemme. Nämä merkillepanot ja huomiot voivat tietysti tulla ainoastaan silloin kysymykseen jos matkustaja kiinnittää huomionsa ympäröivään luontoon ja antaa sen vaikuttaa itseensä? Toisessa tapauksessa hän voi olla niin itsekkäästi kiintynyt omiin synkkiin ajatuksiinsa jotka johtuvat kenties epäonnistuneista liikeyrityksistä, hänen sairaudestaan tai muusta, silloin on hänelle sangen vähän tahi ei ollenkaan hyötyä siitä terveellisestä vaikutuksesta jota häntä ympäröivä luonto niin mielellään hänelle vapaaehtoisesti antaisi.

Kuten siis näistä huomaamme, on ihminen, vaikka sisäiseltä olemukseltaan kaikkea sitä luontoa korkeampi minkä keskuudessa hän fyysillisen elämänsä viettää, kietoutunut sen eetteriseen ja astraaliseenkin puoleen sangen lujilla siteillä. Menttaalisestikin, jos hän ei pidä varaansa, voi hän joutua joko kauhulla kumartamaan ja palvelemaan paljon alemmalla asteella olevia huononhenkiä epäjumalinaan, tahi sitten itsekkäästi omaan ylemyyhteensä sulkeutuen torjua ja estää ympäröivän luonnon auttava vaikutus.

Meidän pitäisi ottaa kaikkialla liikkeessamme ympäristön vaikutus huomioon. Koettakaamme aina muistaa mitä on sanottu niistä värähtelyistä, joita kukin laji luonnon taloudessa lähettää ympärilleen. Mitä kasveista, kukista, puista, maasta ja kivistä on sanottu; kun näitä muistelemme, niin silloin saamme ikäänkuin terveellistä hierontaa sekä eetterillisesti, astraalisesti että menttaalisesti.

Saduistakin joissa on kerrottu luonnon tapahtumista, saamme usein totuuden muruja. Eräskin laajalle levinnyt satu kertoo, että kun nukkuu mäntypuun alla pää pohjoiseen päin asetettuna, niin saa voimansa kasvamaan. Tämän tarinan järjellinen puoli on siinä, että maapallon pintaa pyyhkävät magneettivirrat virtaavat etelästä pohjoiseen ja ne kun eivät ole

huomattavissa kaikkialla, saavat aikaan myötäsukaisen sivelyn ihmisen omaan magneettiseen säteilyyn. Mitä taasen mäntypuuhun erityisemmin tulee, niin vaikuttaa männyn säteily eli tuoksu siihen suuntaan, että ihminen tulee noiden virtojen hivylystä tietoiseksi. Toiseksi jos mihin suuntaan hyvänsä jatkuvasti suuntaa sielullisen voimanponnistuksensa, niin palkitsee se itsensä luonnon kumoamattomien lakien mukaan, joista syyn ja seurauksen laki on perusteellisin.

(Jatk.)

Valotunturille matkaavalle veljelle.

(Eräänä syntymäpäivänä.)

Mieli inehmon ei ole maassa matala,
 eikä pimeässä piileskellä;
 kulkein eespäin pitkin elon kilparataa
 valoa hän koittaa etsiskellä.
 Ensimmäisen silmänsä hän sulki
 sekä pimessä kulki,
 lojui laaksoissa
 loirui louhikoissa;
 onnea hän etsi,
 mutta mustiin metsiin
 eksyi, kunnes polun oikeaan hän löysi.

Talvisilta takamailta polku alkoi
 jolle metsän vaeltaja siirtyi;
 hän kulki maita ja meriäkin halkoi,
 pilvien takaa taivas siintyi,
 ja kauas taivaarantaa nähden
 eroitti hän johtotähden,
 Ihan suoraan, julki,
 tähteä kohti kulki
 hän ja matka eestyi,
 taivaan sini seestyi
 yhä selvemmäksi, samoin johtotähti.

Tähti kaunis kimmelsi niin kirkkahana,
 tätä kohti tähtäs silmät miehen,
 Elon onni välkkyi myöskin ihanana,
 ja nyt mitenkään ei puolitiehen
 tahtonut hän jäädä enää.
 Mikään ei saa tehdä tenää
 silloin kuin on usko
 uuden riemun ruskoon!
 Hohde tähden hyvän
 antaa lisääntyvän
 elon innon, toivon, sekä uskalluksen! ..

Polku vaivoin ompi löytty polvehikas,
 kautta estein se kierteleikse;
 mutta vaeltaja saapi toivehikas
 olla sillä onneen kaarteleikse
 tie, tunturille johtaa. —
 Tunturilla vaiot kohtaa,
 siellä on taivaan ovi,
 Siellä lämpenee povi,
 ilo välähtävi
 silmiin, saaden sydänsopukoihin asti.

Kulje vastakin sä vaivoin tuntur'tietä,
 kiipee jyrkänteissä, soissa kahlaa!
 Mutta vihdoin juhlaa ylhällä vietä
 juoden tunturkoivuun simaa, mahlaa!
 Yhdyin joukkoon jumalaiseen
 siirryt majaan taivahaiseen,
 ruumis levähtääpi,
 muisto viivähtääpi
 vielä maalle taistoin.
 Mutta uusin vaistoin
 tutkit maata uutta!
 Mutta aateluutta
 silloin etsit mailta suurten tähtisarjain!

Selvänäkijän kannalta.

Me saamme aikaan suuren joukon keinotekoista melua jatkuvasti ympärillemme, sillä sivistyksemme on varmaan meluisin mitä koskaan vielä maanpinnalla on ollut. Tällä kaikella melulla on astraalisesti katsottuna oma omituinen puolensa johon on mielenkiintoista huomiotaan kiinnittää. Höyrykoneen puuskuutus nautatiellä esimerkiksi saa aikaan kauhua astraalimaailmassa, jolle ei vedä vertoja muut kuin tykin laukaukset, joidenka aikansaama vaikutus voittaa ne hirveydessä. Junan vihellys saa aikaan miekan kaltaisen nuolen joka salaman iskun voimalla kiittää eteenpäin astraalimaailmassa, jos joku astraaliruumis sattuu sen tielle, niin lävistää se sen raatelevasti kuin jos miekka syöstäisiin fyysillisen ruumiimme läpi. Mutta kun astraaliaine on nestemäistä ja helposti liikkuvaa, niin paranee tuo haava hyvin nopeasti, niin että muutaman minuutin kuluttua se on umpeen parantunut; kuitenkin on sanomattakin selvä, ettei sen aikaansaattama kauhun kokemus niinkään pian muistosta häviä. Juna joka kiittää vinkumatta tai viheltämättä rataa pitkin yksitoikkoisesti huristen, ei jätä niinkään rumaa jälkeä astraalimaailmaan, ainoastaan nauhan kaltaisen tien terävillä reunoilla. Kanuunan laukaus saa aikaan hirmua sädehtivän palomaisen möhkäleen, joka vaikuttaa sangen vaarallisesti astraalisiin virtoihin ja siitä aineesta rakennettuihin ruumiisiin. Pysyn ja pistoolin paukaus saa aikaan neulan muotoisia olijoita, jotka ovat sangen epämieluisia vaikutukseltaan.

Se on aivan pettämättömästi selvää, että kovia, teräviä ja äkkinäisiä ääniä on sen mahdollisuuden mukaan koetettava välttää joka haluaa pitää astraalisen ja menttaalisen käyttövälinsä kunnossa. Tämä on yksi niistä syistä, jotka ovat vaikuttamassa siihen kehoitukseen, joka usein annetaan, että salatie-teen oppilaan pitää välttää meluavia kaupungeita, jotka jatku-

valla melullaan saavat epäjärjestyttä ja sekavuutta aikaan hienommissa käyttövälineissä, lukuunottamattakaan sitä intohimojen ja mielenliikutusten tulvaa joka lakkaamattoman pommituksen alaisena saa olla. Se on samaa, jos asettaisi asumuksensa likaviemäriin varrelle.

Se, joka näkee näiden tämmöisten äkkinäisten äänien vaikutuksen herkkään astraaliruumiiseen, se ei epäile niiden vaikutusten tuloksien suuntautuvan fyysillisen hermoverkon yhteyteenkin saaden senkin häiriötilaan. Uskaltaisinkin vakuuttaa, että jo smerkille pantaisiin kuolevaisuusprosentti kivi- ja asfalttikatujen varsilla asuvien kesken, niin se olisi paljon suurempi kivi- ja asfalttikadun varrella asuvien keskuudessa kuin asfalttikadun. Me emme voi hiljaisuuden arvoa kyllin suureksi arvioida, jotka olemme melun keskellä lakkaamatta, mutta sen turmiollinen vaikutus on siitä huolimatta hävittävää laatua, joka lapsuudesta asti repivällä toiminnallaan raastaa meidän astraalista ja mentaalista ruumistamme. Se samainen melu on myös syypää moniin pahaisiin ja heikkouksiin joita myöhemmän elämämme varrella joudumme kokemaan.

C. W. L.

Eräs omituinen unikertomus.

Nuoruusvuosinani tunsin erään nuorukaisen joka oli mielistynyt minuun, kuten sanotaan "yksipuolisesti". Minä näet en tuntenut vähintäkään kiintymystä häntä kohtaan enkä suinkaan osoittanut edes suurta ystävyyttä.

Eräänä keväänä kun hän oli korjannut ja maalannut venheensä soutukuntoon tahtoi hän minua lähtemään kanssaan souturetkelle. Kieltäydyin joka kerta kun hän pyysi. Sitten eräänä sunnuntaina pyysi hän jälleen ja sanoi odottavansa minua rannassa. En silloinkaan luvannut, enkä myöskään mennyt vaikka hän odotti rannassa pitkän aikaa. Kun minua ei kuulunut, souti hän vihdoin yksistään lahden vastakkaiselle rannalle, jossa kylän nuoret juhannushumalassa tappelua yrittivät. Sinne päästyään oli tappelun tuimimmillaan ja vaikka hän ei siihen osaa ottanutkaan niin sai hän puukon iskun kaulaansa ohi juoksevalta. Vähän myöhemmin samana iltana hän kuoli saamaansa haavasta.

Tämä tapaus vaikutti minuun niin syvästi, että melkein syytin itseäni siitä, etten noudattanut hänen pyyntöään ja lähtenyt hänen kanssaan soutelemaan. Tunsin melkein omantunnon soimausta tästä, sillä ajattelin, että olisin siten hänet voinut kuolemasta pelastaa.

Tästä johtui kai se, että tunsin voimakasta, selittämätöntä pelkoa sen jälkeen hänen suhteensa, varsinkin pimeällä, jouduttuani yksikseni. Pelkoni oli niin voimakasta, että se alkoi vaikuttamaan häiritsevästi muutenkin herkkään hermostooni. Muutamana yönä sitten näin hänet äkkiä unissani. Hän tuli luokseni ja hyvin surullisena kysyi, miksi minä oikein häntä pelkään? Hämmästyksissäni en osannut vastata hänelle mitään, mutta herättyäni huomasin, että pelkoni oli minut aikaiseksi jättänyt. Sen jälkeen en tuntenut pelkoa en pikkuistakaan.

H. R.

Selonteko Amerikan Teosofisen seuran vuosikokouksesta 1919.

Kokouksen kirjuri Julia K. Sommer

On kuusi vuotta kulunut siitä, kun teosofisen seuran vuosikokous viimeksi pidettiin Chicagossa. Mielenkiinto tähän kokoukseen olikin sentähden sängen suuri jäsenten keskuudessa keskilännellä, korkeimmillaan ollen jonkunlaista pidätettyä kiihtymystä. Syynä siihen oli myöskin, Martyn'in lentolehtiset ja kysymys joka tulisi olemaan ratkaistavana nim. Liberal Catholic kirkon pappien toiminnasta teosofisessa seurassa.

Poikkeus edellisistä Chicagossa pidetyistä kokouksista tehtiin siinä, että kokoukset nyt pidettiin kaupungin uusimmassa ja komeimmassa hotellissa. Tämä hotelli, joka sijaitsee kauniilla, rauhallisella paikalla kaupungin pohjoisrannalla, antoi meille välttämättömän hiljaisuuden ja rauhan, joka on niin suuresta merkityksestä sellaisille kokouksille. Samoin suosi meitä erinomaisen kaunis ilma kokouspäivinä.

Keskivikko-iltana oli vastaanotto Besant Hall'illa, 1623 Kimball rakennuksessa, joka oli erinomaisen hyvin tarkoitukseen vastaava. Se oli monelle iloinen jälleentapaaminen. Monet läsnäolevista myös olivat ensi kerran vuosikokouksessamme. Seuraavana aamuna, torstaina syysk. 4 pnä oli Mr. A. P. Warrington kutsunut koolle virallisen kokouksen. Miss Edith Barrington soitti, jonka jälkeen oli mietiskely aiheesta H. P. B. "The Golden Stairs". Kun kirjuri oli valittu ilmoitti valmistava komitea päätösvaltaisen luvun jäseniä olevan läsnä, 1174 jäsentä tai heidän valtakirjansa oli jo sapuvilla ja toisia jäseniä yhä oli tulossa. Presidentin avauspuhe sai valtaansa jokaisen läsnäolijan ja tämä mielenkiinto vallitsi suurimmalla

osalla jäseniä koko seuraavien kokouksien ajan. Mrs. Laura Slavens Wood esitti raporttinsa sotatyöstä. (Tämä raportti, samoin kuin Mr. Warringtonin puhe ja selvitys kokouksen virallisuudesta on sananmukaisesti jäljennetty The Messenger'in lisälehdessä, joten niitä ei julkaista tässä lyhyessä selonteossa.) Seurasi eri looshien tervehdykset ja sähkösanomat niiltä, jotka eivät olleet tilaisuudessa olemaan läsnä.

Erikoiseen päätösvaliokuntaan valittiin Mr. George Hall, Mr. Hanchett ja Mrs. Mary Gray ja asioiden esittämivaliokuntaan Mr. Dawkins, Mrs. Read ja Mrs. Bechwith. Ensimmäinen istunto kesti 12:15 ip. ja päätettiin tavata jälleen seuraavana aamuna.

Perjantaiamuna avattiin kokous soitolla, jota esitti Miss Pelton Clevelanista. Mr. Warrington jätti ratkaistavaksi puheenjohtajan paikan järeillä olevia kokouksia varten. Mr. C. F. Holland valittiin puheenjohtajaksi. Päätösvaliokunnan raportti näytti olevan päivän ensimmäinen mieltäkiinnittävä numero. Näissä asioissa oli niin paljo pohtimista, että kasvatuskysymys, joka oli suunniteltu iltapäiväksi, täytyi kokonaan syrjäyttää.

Keskusteltiin miten voitaisiin paraiten ja nopeimmin käydä läpi päätösvaliokunnan lausunto. Valiokunta kannatti Mr. Gillespie'n ehdotuksen hylkäämistä. Tämä ehdotus kielsi oikeuden L. C. kirkon papeilta toimia virkailijoina teosofisessa seurassa. Mr. Gillespie nousi puhumaan ehdotuksen hylkäämistä vastaan. Hänen puhevuoroaan ei rajoitettu, ettei olisi mitään syytä valittamiseen. Mr. Gillespie otti tilaisuuden siitä ja käytti koko järeillä olevan aamupäivän puhevuorolleen.

Iltapäivällä oli kiivas keskustelu edelläolevasta kysymyksestä. Mr. Warrington oli pääasiallinen puhuja, vaikka jotkut toisetkin käyttivät puheenvuoroja asiasta. Noim kolmen tunnin keskustelun jälkeen äänestettiin mainitusta kysymyksestä, jossa Mr. Gillespien ehdotus tuli hylätyksi. Tulos oli seuraava: Jäsenet äänestäen hylkäämisen puolesta 167 (ei laskettu valtakirjoilla edustettuja ääniä) jäsenien äänet hylkäämistä vastaan 107 (johon laskettiin myöskin valtakirjoilla edustettujen äänet). Mr. Hanchett'in uudistettu vakuutus teosofisen seuran puolueettomuudesta ja suvaitsevaisuudesta L. C. kirkkoa kohtaan hyväksyttiin yksimielisesti.

Miss Walter'in ehdotus antaa Mrs. L. S. Wood'ille oikeus

tehdä tienraivaajan työtä vastaperustetuissa loosheissa ja koota pohjarahastoa työlle, hylättiin toistaiseksi ja sen sijaan otettiin Miss Sommer'in ehdotus, joka antoi oikeuden Mrs. Wood'ille jatkaa työtänsä nyt, kunnes raha, mikä hänellä on jälellä olisi loppuunkulutettu. Se vapautti myöskin jäsenet maksamasta lupaamiansa maksuja sotarahastoon. Dr. Sheppard'in ehdotus tukea kenttäpalvelijain järjestöä hyväksyttiin, samoin ehdotus tervehdyksien lähettämisestä ulkomailla oleville johtajillemme.

Tärkeä kysymys vuotisista jäsenmaksuista seuralle ratkaistiin. Se lisäsi looshi- ja irtojäsenten vuosimaksuja yhdellä dollarilla, paitsi jäsenten, joiden ikä on alle 21 vuotta, jotka maksavat \$1 vuosittain looshijäseninä ja \$3 irtojäseninä. Siinä tapauksessa, että jäsenet ovat pariskuntia, maksu jää nykyiseksi ja molemmat ovat seuran jäseniä. Samoin hyväksyttiin ehdotus, että Amerikan osasto maksaa 33 $\frac{1}{3}$ senttiä jokaista aktiivista jäsentä kohti Krotona Instituteen. Tämä maksu tulisi vuokran avustamiseksi ja yleensä kansallisen keskuksen ylläpitämiseksi. Päätöksessä mainittiin kuitenkin, ettei se tulisi päteväksi, jos kolmen kuukauden aikana sen alusta laskien jäsenten enemmistö kirjoittaisi päämajaan vastustaen sitä.

Mr. Gillespie'n ehdotus, että puolet Krotonan Institute'n hallinnon jäsenistä olisivat osaston valitsemia osaston jäseniä hylättiin.

Ehdotukseen, että kenttäluennoitsijalle annettaisiin \$50 jokaisesta perustamastaan uudesta looshista, myönnyttiin.

Virkailijoiksi johtokuntaan nimitettiin seuraavat henkilöt: Mr. Holland, Mr. Stowe, Mr. Walton, Mr. Hardy ja Mr. Houchett.

Ensi vuosikokous päätettiin pitää Seattlessa 1920.

Kokoukset näyttivät olevan mielenkiintoisia ja niitä seurattiin innolla. Ensimmäinen keskusteluaine torstai-iltapäivällä oli kenttäpalvelijain järjestö, jonka Mr. Walton toi esille. Miss Sommer puhui kasvatuksellisesta puolesta, josta keskusteltiin lauantai-aamuna. Runsaita summia oli lahjoitettu tässä kokouksessa "Open Gate" koulun kannattamiseksi, samoin kansallisen kasvatustyön edistämisseuralle Indiassa.

Lauantai-iltapäivänä oli "Fraternity in education'in" kokous. Krotonan 15,000 dollarin kiinnityslaina ilmoitettiin mak-

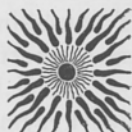
setuksi ja velkakirjat poltettiin. Co-Masonic seuran kokous alkoi, jossa puhui Miss Hollbrook.

Lauantai-iltana oli vegetarien illallinen Edgewater hotellissa, jossa oli läsnä 229 henkeä jäseniä ja ystäviä. Ilahuttavana uutisena tässä illatsussa saatiin kuulla, että \$1000 oli kerätty Mr. Hall'ille tarkoituksella tutustuttaa jäseniä niihin suunnitelmiin joita Krotonan parantamiseksi on tehty jotta siitä kasvaisi kansallinen keskus, joka vastaisi asianmukaisesti lisääntyviä vaatimuksia. Mr. Walter G. Greenleaf Chicagosta oli juhlamenojen ohjaaja ja hänen masentumaton humorinsa lisäsi suuresti vieraiden iloa.

Idän Tähtien järjestön kokous pidettiin maanantai-iltapäivällä ja illalla puhui Mr. Hauchett aineesta "Heräävä maailma".

Joka ilta oli 500 istuinta täynnä Kimball Hall'issa. Mrs. Mary Gray puhui tiistai-iltana aineesta "Karma ja kasvatus".

Mr. Warrington päätti kokouksen sunnuntai-iltana loistavalla puheella "Maailman rauha Teosofiselta pohjalta".

Huomioita sieltä ja täältä.

Kun pääoman ja työn kongressi lakkautti toimintansa Washingtonissa nähdessään sillä kertaa sovinnollisen työn mahdottomaksi ja siinä lopettajaistilaisuudessa varapresidentti Marshall piti puheen, sanoi hän muun muassa:

“Jos semmoiset kansalaiset, jotka ovat pääoman omistajain puolella, eivät toimintatavoissaan välitä mistään muusta kuin dividendistä, ja jos toiselta puolelta ne kansalaiset, jotka ovat työntekijäin puolella eivät välitä mistään muusta kuin palkasta, niin silloin ei sovinnosta voi puhuakaan työn ja pääoman välillä. Meidän pitäisi päästä siihen, että työnantajat eli pääoman omistajat pitäisivät korkeimpana silmämääränään kansalaisten yleisen hyvinvoinnin, ja työntekijät pitäisivät korkeimpana määränään työkuuntoisuuden. Jos tähän ymmärrykseen pääsisimme, niin sovinto ja kansallinen hyvinvointi olisi taattu ja muille esimerkiksi kelpaava; mutta jos emme siihen ymmärrykseen pääse, niin auttakoon meitä Herra Jumala.”

Työn ja pääoman välinen kysymys on nykyisin päivän polttavimpia kysymyksiä. Eikä se ole ainoastaan semmoinen tilapäinen kysymys, joka on ehkä syntynyt kuten monet muutkin pikkukysymykset ohi mennäkseen. Ei, se on kysymys, johon sisältyy yksi tämän nousevan sivistyksemme sivistysarvoista, se on kysymys, joka sisällyttää itseensä yhden voimakeskuksen voiman jolla ihmiskunnan sisätajunta luo ulkonaista kulttuuria. Niin ja sen valkoinen, oikea ratkaisu on siinä missä varapresidenttimme sen osoittaa noilla muutamilla sanoillaan olevankin. Tuo johtaisi oikeaan ratkaisuun myöskin, valkoiseen ratkaisuun, jossa kansan yhteinen ymmärrys valtiomiehensä kautta määräisi korkeimman ja alimman hinnan tuotantoon ja kulutukseen nähden. Se olisi hyvä ratkaisu, ratkaisu ilman väkivaltaa ja kärsimystä. Toisella puolella on sen asian mustempi puoli, on väkivaltaiset lakot, on estetuomiot, on ilkeyttä ja kär-

simystä pitkäksi aikaa, vaan josta sekamelskasta kuitenkin lo-
pulta päästään siihen johon alussa mainitsimme, sillä kysymyk-
sen ratkaisuun vaatii aikakaudellinen eli historiallinen pakko
ja tuo pakko tulee ihmiskunnan sisätajunnan puolelta ja sille ei
ole muuta ratkaisumahdollisuutta.

* * *

“Mitähän jos voisimme olla aina nuorena!” Tuo kysymys
tai huudahtus on varmaan pulpahtanut useamman kerran ih-
misten suusta siitä asti kuin ihminen on ruvennut huomioitaan
itsenäisesti tekemään ja älyn kipinä hänessä on herännyt. Eikä
ihmekään, sillä kun työn tahi nautinnon tarkoitusperät asettu-
vat johtamaan, kannustamaan ihmisten toimintaa, niin huomaa
hän usein keskellä niiden parasta ilmenemisaikaa, että vanhuus
hiipii kuin huuhkain hänen luoksensa ja lopettaa vähitellen
kaiken. Silloin itsestään tulee mieleen kysymys, miksi kuitenkin
elämä on niin lyhyt? Kuinka paljon sentään jääkään niistä ha-
luista käyttämättä, jotka mielessä itävät? Kuinka monta nau-
tinnon muotoa onkaan koettamatta? Kuinka monta tointa jää
toimittamatta kun nuoruus ja voima riistetään, kun pakoitetaan
salamattomuuteen ja avuttomuuteen? Olkoon nyt ihmisen luon-
ne hyvä eli huono, olkoon hän rikollinen tai jalo; tuo kysymys
tulee hänen mieleensä monta kertaa elämänsä varrella. Se tu-
lee silloin kun hän tuntee sisälliset halunsa ja taipumuksensa
nuorekkailksi vaan ruumis on raihmainen ja väsynyt niitä toi-
meen panemaan. Nämä ajatukset silloin tällöin yksilöiden esille
tuomina kokoontuvat ajatusmaailmassa yhteen löytäen saman-
laisten kesken tuttavallisuutta ja muodostavat suuren elämän-
halumuodon, joka sitten saa valtoihinsa muutamia yksilöitä,
jotka pyhittävät koko elämänsä hakeakseen ikuisen nuoruuden
lähdettä. Niimpä on kaikkina aikoina historian kulussa löytynyt
henkilöitä, joita on kannustanut tuo halu aivan hulluuteen asti.
Tämän halunsa kannustamina heistä on tullut tiedemiehiä, keksijöitä,
löytöretkeilijöitä j. n.e. mutta sitä yhtä, nimittäin elä-
män nestettä, nuoruuden lähdettä, josta ikuinen nuoruus edes
heidän omaksi hyväkseen pulppuaisi, sitä he eivät vaan ole löy-
täneet. Viimeisen julkisuuteen esille tuodun esimerkin nuoruuden
lähteen löytämisestä julistaa ranskalainen lääkäri Serge Voro-
noff 14 p. lokakuuta 1919 New Yorkissa ilmestyvässä sanoma-

lehdessä "New York American". Hän sanoo, että nuoruus voidaan palaututtaa eräitä rauhasia muuttamalla ainoastaan!? Siinä tapauksess siis olisi mitä yksinkertaisin asia maailmassa ijan pidentäminen ja aina nuorena pysyminen.

Jättämällä sikseen sen monipuolisemman pohdinnan voimme olettaa kyllä, että tuo mainittu ranskalainen lääkäri ja kirurgi on tehnyt tieteelle verrattoman palveluksen, siinä, että syystä tai toisesta pilalle menneen rauhasen tilalle voidaan helposti ja vararatta siirtää jostakin eläimestä eli sitten ihmisestä toinen, joka on hyvässä kunnossa. Semmoista siirtoaahan on jo paljonkin menestyksellä kokeiltu, kuten esimerkiksi ihon paikkaus ja veren anto toiselta toiselle. Tähän voi tuonnempaan liittyä elimien siirto, kuten Serge Voronoff väittää tekevänsä. Mutta kuten sanottu, ei ikuinen nuoruus voi mitenkään olla syntyvässä ja häviävässä aineessa. Otimmekin mainitaksemme tästä seikasta juuri sen tähden, että teosofisten kirjoitusten yhteydestä puhutaan yhtämittaa kuolemattomuudesta, siis jostakin semmoisesta osasta ihmisessä, joka on väsymättömästi nuori, eloisa ja ikuinen. Myös tarkoittaa koko teosofinen työ ihmisten johtamista tuon kuolemattoman prinssiippinsa yhteyteen; mutta kuinka paljon toisin ja toiselta taholta onkaan haettava sitä kuolematonta henkeä, jota teosofia kehoittaa tavoittamaan, kun on fyysillisen aineen yhdistelmällä kuolemattomuuden löytäminen! Kuitenkin on siinä tuossa ikuisen nuoruudenlähteen hakemishalussa, alussa mainitsemaamme seikkaa lukuun ottamatta, vielä niin sanoaksemme syvempikin eli salatieteellisempi puoli. Se nimittäin, että tämä pakottava halu nuoruuden lähteen löytämiseen, että tilapäiset sanat ja ajatusväläyksetkin ovat kuolemattoman hengemme kuiskeita povessamme, jotka kutsuvat itseään löytämään.

* * *

Mitä on tiede, tekee mieli kysymään monasti kuullessaan ja lukiessaan määritelmiä ja lausunnoita niistä asiyoista. Monelle suomalaisellekin tunnettu tieteellinen kirjailija Garrett P. Serviss vastatessaan eräälle henkilölle joka kirjeessään hänelle väitti, ettei viisautta eli oikeaa tietoisuutta ole muuta kuin sen minkä yksilö kokemuksen kautta voi itselleen hankkia ja että tiede-sanaman yhteyteen pitäisi tunnustaa sen kolme haaraa

nimittäin fyysillinen, menttaalinen ja henkinen, seuraavalla tavalla:

“Emme millään muotoa voi ryhmittää saman otsikon alle menttaalista ja henkistä tiedettä, sillä ne eivät ole mitään tieteitä laisinkaan. Tavallisen tiede-sanana otsikon alle ei saa sotekea mitään sellaisia asioita, joita ei voida johdonmukaisella varmuudella käsitellä. Tiede tarvitsee terävää veistä tehdäkseen työtään ja nuo sumuiset asiat yhdistettyinä tieteen otsikon alle sekoittaisivat, ruostuttaisivat ja tylsistyttäisivät koko tieteen: siitä yksinkertaisesta syystä, että ne ovat tyhjyydestä haparoimista”.

Niin sitä sanotaan, mutta eikö tieteelliseen työhön sitten kuulu myös ilmiöiden tarkastaminen sekä niistä johtopäätösten tekeminen? Mitä fyysillinen tiede muuta tekee kun juuri semmoista työtä, nimittäen sitä tieteelliseksi työksi? Kuitenkin jos uskalletaan sanoa, että menttaalinen tiede noudattaa samaa menettelytapaa, nimittäin eri ajatuksia toisiinsa vertaamalla saada tottumus ajatustavoissa aikaan, niin sitä ei tunnusteta tieteelliseksi työksi laisinkaan. Edelleen jos jatkuva intuitiooni sisäisesti uudestaan ja uudestaan vakuuttaa jonkun asian todenperäisyyttä ja pakoittaa vastaanväittämättömällä ilmestymiesllään yksilön uskomaan todeksi jotakin semmoista jota ei ole mistään ulkonäisestä kokemuksesta saanut, niin sitä ei missään nimessä tahdota tunnustaa eikä asettaa minkään niin sanotun tieteen otsikon alle. Nykyiset tieteilijät eivät enään muista Galilein, Kopernikuksen ja Keplerin aikaa ensinkään. He eivät luule enään olevankaan mitään semmoista jota olisi löydetävissä, vaikka toiselta puolelta tunnustavat että heidän tieteensä nojautuu kolmen dimensioonin rajojen sisälle. Olisi suurta narrimaisuutta luulla, ettei avaruudessa olisi muita ulottuvuuksia kuin kolme. Se olisi yhtä hullunkurista — ja tulevaisuudessa tullaankin tätä materialistisen tieteen loistoaikaa katselemaan semmoisella silmällä — kuin oli pappien, piispojen ja Plotemaioksen maailmankehityksen puolustajien aikoinaan hullunkurista väittää vääräksi Kopernikuksen maailmanjärjestystä ja paholaisen tuottamaksi näköhäiriöksi Galilein teleskoopillaan näkemiä auringon pilkkuja j. n. e.

Mr. Russel H. Conwell on asettanut yhden kirjansa otsikoksi: Mitä sinä voit tehdä tahtosi voimalla? Kirja on koottu täyteen esimerkkejä siitä mitenkä kehitetty tahdon ponnistus on saanut aikaan tekoja jotka muuten ei olisi tullut toimituksi. Esimerkiksi hankitut tapahtumat ovat sekä huvittavia että opettavia, joista mainittakoon muutamia:

Eräs Massachusetin valtion kuvernööreistä Talbot nimeltään oli tunnettu siitä, että hän jotakin asiaa ajamaan ruvettuun ajoi sen perille viimeiseen yksityisseikkaan asti. Ensimmäisen tahdon ponnistuksensa tämä samainen mies suoritti nuorena poikana ollessaan. Pyrkiessään kuten tavallisesti miesten töihin, joka kaikilla lapsilla on niin tavallista, mutta ollen huolimaton leikeissään, varoitti isä häntä, että miehen pitää tehdä aloittamansa työ loppuun asti eikä jättää sitä kesken kuten hänellä oli tapana. Poika saatuaan viimein pienen maapalan kuokittavakseen suoritti sen työnsä kiitettävällä ahkeruudella ja tarkkuudella ihan loppuun asti. Tästä alkaen ei hän jättänyt enään keskeneräiseksi töitään vaan suoritti sikäli kuin mahdollista kaikki aloittamansa työt viimeiseen käänteeseen asti. Kun hänet sitten esitettiin valtion kuvernööriksi niin käytettiin nimittämistilaisuudessa sanontaa joka oli seuraava: "hän joka kuokki oman osansa loppuun asti". Se tuli vaalitaistelussa pääasiallisena lauseena käytetyksi hänen edukseen ja hän myöskin voitti paikan.

Amerikan sisällissodan aikana joutui Californian valtion rautatiet niin suuren sekavuuden valtaan, että jokainen sen johtavista kyvyistä ilmoittivat luopuvansa niiden hoitamisesta. Asian tila näytti toivottomalta. Silloin senaattori Summer esitti niitä hoitamaan Massachusetin valtion kongressimiehen sanoen, että sillä miehellä on vastustamaton tahdon voima. Presidentti Lincoln nimitti miehen toimeen ja hän onnistui palauttamaan asiat järjestykseen onnellisesti. Tämä sama mies oli nuoruudessaan ollut kylän heittiö, hylky, joka ei näyttänyt pystyvän mihinkään. Kerran sitten hän muitten mukana oli katsomassa kuinka eräs konstin näyttäjä näytti viisaasti järjestetyn kettinkin katkaisemista ja tarjosi yhden dollarin palkkioksi jokaiselle, joka voi tehdä saman työn ja yhtä nopeaan kuin hänkin. Poikamme katsoi myös kettinkiä ja sanoi sitten: En voi sitä tehdä. Konstin näyttäjä huudahti ilakoiden: "jos niin

puhut ja sitä jatkat, löydät itsesi ennen pitkää köyhäin kodista armopaloja syömästä.” Kun poikamme oli vielä toisen kerran väittänyt, ettei sitä voi kukaan tehdä, aukaisi konstinnäyttäjät kettiin ja pani sen jälleen kiinni ja antoi sen pojalle sanoen, vie se kotiisi niin äitisi avaa sen sinulle. Pojassa heräsi tahto ratkaista tuo, se tartoo sanoa aukaista kettinki. Hän meni kotiansa ja koko päivän ahkerasti työskenneltyään kettinki avautui. Sirtä päivästä alkaen alkoivat naapurit huomata pojassa merkittäviä tahdon lujuuksia. Se vei hänet lopulta yhteiskunnan korkeimmille asteille onnellisesti ratkaisemaan pulmia joille toiset eivät mitään voineet.

* * *

Oltuani kirkossa äskettäin kuulin sen omituisen väitteen joka ehkä on nykyaikaisempia väitteitä kuin mitkään muut. Väite on seuraava:

“Jumalan pilkkaajakaan ei ole niin paha kuin se, joka opettaa että ihmisen pitää itsensäkin ponnistaa, tehdä jotakin sielunsa autuuden puolesta. Ei, se on kerrassaan väärin, sillä ihmisen on ainoastaan syntiä täynnä eikä sitä voi mikään muu pelastaa kuin Jesuksen Kristuksen veri ja välitön usko siihen”.

Tuntuu kiusalliselta kuulla semmoisia väitteitä joita paikkakunnalliset saarnamiehet kenties minkäläisissä tarkoituksissa päästelevät ilmoille. Äärimäisyydet kohtaavat toisiaan monessa paikassa niinpä tässäkin. Uskonnollinen fanatiikko on yhtä pitkällä kiihkossään kuin materialistinen fanatiikkokin. Siinä siis näkyy ainakin se pappi ymmärtävän tuon kiihkön vaikutusta se sitten ilmenisikin hänelle aivan vastakkaisessa päässä, nimittäin äärimmäisessä jumalan kieltämisessä. Kunhan vaan järki sielullisena tekijänä hävitetään pois mielestä, se on pääasia, ollaan sitten jumalankieltäjiä tai jumalanuskosjia.

Kyllä sitä sentään nykyisin jo pitäisi edes koettaa löytää järjellistä johdonmukaisuutta uskonnoissakin eikä vaan pelkällä fanaattisella hurmahenkisyydellä sivuuttaa järjen kasvu. Luulisihan nyt olevan tilaisuutta selittämään selvemminkin niin sanottua sielun pelastusta kuin vetoamalla historialliseen Kristukseen. Myönnettäköön, että tuo kokeammilta tasoilta tuleva apu, missä muodossa se tuleneekin, tulee alhaalta päin katsoen ihan kuin armosta ja että se tuo psykologinen toiminta joka

tapahtuu ihmisen sisäisessä olemuksessa on sitä synnistä lunastamista jonka papit ottavat osoittaakseen historiallisen Kristuksen armotoimintana, niin pitäisihän heidän ottaa omat evangeli-uminsa todistajiksi Jesuksen opista miten hänkään ei luvanut antaa koskaan apuaan ennenkuin oli sitä pyydetty, ennenkuin oli kolkutettu. Kolkuttakaat niin teille avataan! Kolkutus merkitsee työtä, ennen kaikkea ajatustyötä, sillä usko ilman töitä on kuollut. Asia vaatii kuitenkin paljon pitempiä selityksiä, paljon suurempa ja monipuolisempaa tutkimista kuin mitä tässä tällä kertaa voi tulla tehdyksi joten jätämme sen tällä kertaa sikseen ja palaamme tuohon lunastusoppiin seuraavan vuoden numeroissa.

* * *

Annie Besantin syntymäpäivänä, 1 p. lokakuuta, 1919, oli Krotonan Temppeli sievästi koristettu. Öljymaalaukset peräseinällä Annie Besantista oli ympäröity pippuripuuköynnöksellä. Puhujalava ja koko temppelin itäinen pää oli samalla köynnöksellä sievistetty. Pippuripuu on yksi vehmaskasvuisempia, vehreimpiä ja voi myöskin sanoa, yksi kauniimpia puita mitä etelä Californian maaperä kasvattaa, kaunis se on valkoisissa kukkater- tuissaan, mutta vielä kauniimpi kuin punaiset pippurit rypäle- päissä sen lehvien välissä riippuvat.

Lokak. 1 p:n iltana oli pyhitetty runoudelle. Pienet sisarukset, 6 ja 9 vuotias Fritzch, lausuivat lyhyitä runoja. Ja pikkutyöt esiintyivät samaten tanssijattarina. Tyttöjen äiti, rouva Fritzch esitti runoilijan; Mrs Howardin runoja noin parisenkymmentä kappaletta. Valikoima sisälsi hyviä runoja, jotkut niistä erinoma- isia. Hyvät tunnelmat sovitettuina hyvään runousmuotoon muodostivat todella runoustaiteen. Saimme siis kulkea illan runouden jumalattaren kukkamailla. — Viimeksi koottiin kolehti Annie Besantin syntymäpäivärahastoon. — 7 päivän iltana kun oli looshikokous, pidettiinkin seurustelukokous ja iltana omistettiin Annie Besantille

— Ajatus istui ääneti yksinäisessä kammiiossaan, kyllästyi hautomaan omaa itseään, lähti maailmalle ja löysi sanoja. Sana tuli ajatuksen ruumiiksi, muuttui toiminnaksi ja loi maailman.

Ajatelmia.

— Yö on luomakunnan äiti, samoin kuin jouluyö on Vapahtajan syntymähetki. Kaikki korkeampi elämä syntyy kuolemasta, kaikki pysyvä ilo syvästä surusta ja kaikki taivaallinen toivo toivottomasta nykyisyydestä.

— Jos meillä olisi takanamme tyhjiys ja edessämme ainainen kuolema, hauta ja uusi tyhjiys, niin mitä varten eläisimme? Mitä varten lempisimme, taistelisimme, ikävöisimme, kärsisimme, kieltäytyisimme, työskentelisimme, uskoisimme ja ajattelisimme?

— Usko on ihmishengen pohja. Henki ilman uskoa on vaan pohjaton meri. Sentähden alkaa jokainen elämänsäitys uskolla.

— Jälleensyntyminen on sielun kehityksen laki. Tultuaan täydelliseksi, sielu siitä palaa puhtaaseen henkeen, jumalaan, täysin tajuisena. Samoin kuin sielu kohoo olemassaolon taistelun yläpuolelle tulemalla tajuiseksi ihmisyydessään, niin samoin se kohoo jälleensyntymisen lain yläpuolelle tultuaan tajuiseksi jumaluudesta.

— Kokeellinen, fysiologiaan perustuva sielutiede, joka on vuosisatamme alusta asti pyrkinyt kohoamaan tieteksi, on joutanut nykyiset tiedemiehet toisen maailman, sielulle ominaisen maailman rajalle, kynnykselle, missä vallitsevat uudet lait, vaikkei yhdenmukaisuusiakaan puutu.

— Olipa asianlaita miten tahansa, niin pelkän ajatuksen avulla matkan päähän synnytetystä yksinkertaisimmasta suggestioilmiöstä, joka on todettu tuhansia kertoja, näkyy selvästi hengen ja tahdon vaikuttamistapa ulkopuolella fyysillisiä lakeja ja näkyväistä maailmaa.

— Suggestio, ajatusten lukeminen ja selvänäköisyys ovat tosiasioita, jotka todistavat sielun riippumattomuuden ajasta ja paikasta ja vievät meidät fyysillisen maailman tuolle puolen päästämättä meitä siitä kokonaan. Mutta selvänäköisyydessä on lukemattomia muunoksia ja sen eri tilojen asteikko on laajempi kuin unen.

Sisältö:

Kuolevan sotilaan näky	321
Toimittajalta	323
Karma	330
Sielu	333
Henkisen kehityksen tie	334
Ketkä ovat mestareita	335
Joulunaikaisia mietteitä	340
Olkoon joulu rauhan joulu	343
Luominen	346
Kokous metsässä	349
Väinämöinen Tuonelan joella	356
Olioiden salaisista puolista	361
Valotunturille matkaavalle veljelle	367
Selvänäkijän kannalta	369
Eräs omituinen unikertomus	371
Selonteko Amerikan Teosofisen seuran vuosikokouksesta 1919	372
Huomioita sieltä ja täältä	376
Ajatelmia	383

Teosofista Kirjallisuutta:

Ainoastaan pieni varasto seuraavia teosofisia kirjoja myytävänä.

Valoa tielle	\$.20
Maaailman arvoitukset ja teosofia25
H. S. Olcottin elämäntyö30
Viisi esitelmää, kirj. Pekka Ervast35
Teosofisia esitelmää15
Teosofisia kertomuksia15
Isämeidän20
Elämästä ja kuolemasta	1.00
Uuden ajan aamunkoitteessa35
Herääminen50
Kasvatustyön palveluksessa30
Teosofia hengen uskontona30

Muuta kirjallisuutta:

Häpeäpilkku, kirj. Anzengruber	1.25
Tarinoita, kirj. I. L. Krylov50
Punainen kapina, kirj. Söderhjelm50
Etsijäin seura, kirj. Dickinson80
Eläinten sielu, kirj. Reuter40
Elegioja, kirj. Koskeniemi	2.35
Kehitysoppi nykyisellä kannallaan, kirj. Aro65
Kirot, kirj. Linnankoski. sid.	1.15
Kaksi kansantalouden tutkimusten merkkimiestä, kirj. Nevanlinna45
Kansallista itsetutkistelua, kirj. Kilpi	1.10
Luonnontutkijan uskonto, kirj. Dennert30
Marie Claire, kirj. Audoux. Rom.85
Organisen kemian pääpiirteet, kirj. Leroux40
Tulella ja miekalla I, kirj. Sienkiewich95
Uuden ajan filosofian historia pääpiirteissään, kirj. Höfding60
Viulukoulu, I osa, kirj. Novacek	1.00

Tilattava osoitteella:

NEW YORKIN UUTISET

740—40th St.,

Brooklyn, N. Y.